

МАРГАРИТ КЕЙ ПЛЕНЕНА ОТ ПРИНЦА НА ВЪЛЦИТЕ

Част 1 от „Легендата за Фаол“

Превод от английски: ganinka, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

Легендата разказва, че в една тъмна, бурна нощ преди много векове малка дървена лодка изпаднала в беда край бреговете на западна Шотландия, чупейки корпуса си в най-опасните, оголени скали, наречени Чудовището или Звяра. Всички на борда загинали в бурната нощ, с изключение на едно пеленаче, единствено дете на митичния шотландски войн, известен като Безстрашния. Все още в плетената тръстикова кошница, в която то спяло, бебето като по чудо било изхвърлено на брега на далечния необитаем остров Кентара.

Там било намерено от вълча глутница, която, вместо да разкъса гърлото му, го накармила и го отгледала като един от тях, учейки го да възприеме техния начин на живот и вменявайки му всички свои качества. То оцеляло и израснало като мъж с вълчи дух, който живеел в него. В крайна сметка научил как да владее звяра в себе си, както и кога — и как — да освободи ужасяващата му сила.

От необикновеното същество произлязла раса от свирепи воители, Фаол, с потресаващо мото: „Faiceallach! Tha mise an seo! Пазете се! Аз съм тук!“.

В цяла Шотландия едновременно се страхували и почитали клана Фаол. Прочути с ненадминатите си умения в битка и неустойими за смъртните жени, воините живеели в несигурна симбиоза със своите шотландски съседи. Техният дом се намирал на отдалечения остров Кентара, където уникалната им култура била защитавана яростно. Воините Фаол рядко се появявали измежду хората с изключение на случаите, когато леърд им възлагал да използват силите си в битка, за да подпомогне каузата си. Тези искания често били отхвърляни, защото Фаол не били обикновени наемници. Честта им повелявала да предлагат услугите си само на правдиви каузи и използвали приходите за доброто на глутницата.

Въпреки че исканата цена била висока, победата на малкото привилегировани, използвали услугите им, била гарантирана. Но

тежко на леърда, който не изпълнявал своята част от сделката, защото Фаол отнемали най-ценното му притежание.

Каквото или който и да било това.

ГЛАВА ПЪРВА

Шотландия, 1700

Дъждът намаля до ръмеж, когато Айона Маккинли излезе от замъка, носейки кошница с намерението да обере последните диви къпини. Поемайки по познатия път към гората, тя придърпа тартана си — дебел шал на карета, който носеше забоден за роклята си — поплътно около себе си. Въздухът наоколо изглеждаше неестествено тих, дори звукът на птича песен не нарушаваше тишината. Внезапно я побиха тръпки, сякаш някой се разхождаше по гроба ѝ. Или сякаш сянка премина през луната.

Хвърли нервно поглед през рамо, но там нямаше никого. Всички селяни бяха на полето за ежегодното събиране на картофите. Баща ѝ, леърдът, ги надзираваше както обикновено, за да е сигурен, че нито един от тях няма да се опита да сложи в кошницата си картоф повече от полагащото им се. Леърд Маккинли обичаше да мисли за себе си като за строг, но честен предводител. Селяните, които му служеха, биха използвали други, по-скоро остри думи, за да го опишат. Айона, единственото му дете, която след смъртта на майка си живееше сама с него в изложението на течение замък, знаеше тъжната истина, че баща ѝ се грижеше единствено за собственото си удобство, за хазната и за позицията си на леърд. Беше човек, който поставя лоялността пред любовта.

— Което е добре дошло — каза си непокорно Айона, припомняйки си безцеремонния начин, по който бе обявил, че тя трябва да се омъжи за Кенет Макайвър, леърд на съседните земи, който бе най-малко тридесет години по-възрастен от нея. — Млъкни, момиче, той е доста добра партия — промърмори тя, имитирайки баща си перфектно. — Кенет не е толкова немоощен, че да не може да ти направи дете, както ме увери. — Самата идея за това я накара да потрепери. Бе отказала веднага, макар да знаеше, че дългът ще я принуди да се съгласи.

Клонка се счупи с остър звук. Айона подскочи и отново хвърли неспокоен поглед наоколо. Пак нищо, но имаше натрапчивото чувство, че някой — или нещо — я наблюдава.

— Не бъди такова дете! — укори се тя. — Развихрила си въображението си. — Тя бе дъщерята на леърда на Маккинли. Никой нямаше да посмее да ѝ навреди тук.

Но точно когато стигна до разклонението в гората, то бе там, застанало по средата на пътя, вперило напрегнат поглед в нея. Свирепи сиви очи, дълга черна копринена козина, ужасяваща ръмжаща муцуна.

Огромен вълк, най-големият, който бе виждала през живота си. Когато приклепна на мощните си лапи, готов за скок, Айона си пое дъх да изкрещи. Звукът едва се бе оформил в гърлото ѝ, когато звярът нападна.

Като че ли се движеше. Въздухът бе изпълнен с отчетлива остра миризма. Намираще се на гърба на нещо дълго, а ръцете ѝ бяха увити около врата му. Козина драскаше бузата ѝ. Значи не беше кон. Животното, каквото и да бе то, се движеше с големи скокове. Сърцето ѝ биеше в такт с ритмичното движение на звяра. Можеше да види парата от дъха му да се разтваря в студения въздух. Беше вълнуващо — резките движения и скоростта, с която се движеха, прескачаха без усилие криволиचेщите потоци, по-пълноводни от топенето на първия сняг, който бе паднал нетипично рано за сезона.

Чепати клони на вековни дървета се заплитаха в косата ѝ като изкривени от артрит ръце на дърта вещица. Нямаше борови гори в близост до земите на Маккинли. Сигурно сънуваше. Айона затвори очи и се предаде на освобождаващото усещане, представяйки си, че бяга от живота, който баща ѝ ѝ бе отредил.

Когато дойде на себе си, седеше на земята. Въпреки че дъждът бе спрял, цялата бе мокра, а дългата ѝ медночервена коса висеше на влажни кичури на гърба ѝ.

— Студено — промълви, обвивайки ръце около себе си, несигурна дали все още не сънува.

— Вземи това.

Айона подскочи. Дълбокият и гърлен глас с властен тон дойде иззад нея. Бе увита в меко кожено наметало. Гърбът ѝ се изви срещу разкошната топлина. В краката ѝ имаше пясък. Беше на плажа. Земите на Маккинли нямаха излаз на море, а тя определено можеше да усети

морския мирис. Затвори очи и ги стисна, след това ги отвори отново. Беше будна и не сънуваше.

Залитна, напълно объркана. Една мускулеста ръка с кожена каишка с шипове на китката я подкрепи. Голи крака без панталон, дори без обувки. Тя се опита да се завърти, но той я държеше здраво.

— Кой си ти? Пусни ме! — Окосмени мъжки гърди докосваха бузата ѝ. Горчиво-сладък мускусен аромат. — Бях нападната от вълк. Какво стана?

По-скоро усети, отколкото чу смеха, вибриращ в гърдите му.

— Покорих го.

Колко странно изказване! Акцентът също беше необичаен, не беше местен. Айона се отскубна.

— Къде съм? — Огледа учудено плажа, морето, гората. — Как се озовах тук?

— По-важно е къде отиваме.

Тогава го видя ясно за първи път. Висок. Мощен, но жилив. По-скоро смуцаващ, отколкото плашещ. Опасен. Можеше да види всеки добре оформен мускул на широките плещи, раменете и гърдите му, твърдите релефни очертания на корема му. Не носеше нищо, освен килт, завързан с дебел кожен колан на кръста му. Около врата имаше амулет на кожен ремък, украсен със злато и нещо, приличащо на смарагд. Кожата му бе загоряла навсякъде. Силната му челюст бе покрита с набола брада. Косата му падаше до раменете и откриваше високото му чело. Гърдите и ръцете му бяха покрити с редки тъмни косъмчета. Красивото му лице бе изваяно от твърди черти и остри линии, като назъбените твърди форми на планините в Шотландия. Очите му бяха сиви. Имаше нещо хипнотично в пронизващия му безстрастен поглед, когато улови и задържа нейния. Нещо диво и много обезпокоително. Неразгадаемо.

Беше болезнено да диша. Страхуваше се да се раздвижи, но също така се страхуваше да стои неподвижно. Като закована на място, точно както се чувстваше, когато срещна вълка. Прекрасен звяр... Прекрасен мъж... Аура от едва сдържана сила го обвиваше като мъгла. Опияняващо. С огромно усилие откъсна погледа си от неговия.

— Кой си ти? — попита тя. — Аз съм дъщерята на леърд Маккинли, баща ми ще...

— Знам точно коя си ти. — Струан Толмак погледна девойката с бегъл интерес. Беше крехка, нещо нормално за рода ѝ, но много по-привлекателна, отколкото ѝ се полагаше, имайки предвид какъв бе баща ѝ. Предположи, че медночервената си коса и тези големи очи бе наследила от майка си. Обаче предизвикателният и изпълнен с войнствена гордост поглед имаше от баща си.

— Настоявам да ме заведеш у дома. На мига!

— Не си в състояние да изискваш. Сега принадлежиш на нас — каза Струан пренебрежително, хвана я грубо за рамото и я обърна в посока към морето.

Девойката се задърпа, заравяйки крака в едрия пясък за опора, но той я държеше без усилие. Не бе свикнал човешките жени да се съпротивляват — точно обратното, макар никога да не е бил изкушен. Някои от тези жени бяха много съблазнителни, но Струан предпочиташе да ловува близо до дома. Каквото и да бе това, което го правеше неустоим за смъртните жени, нямаше желание да се възползва от него. Задоволяваше нагона си в глутницата.

— Пусни ме! — Тя се задъха от усилието да се измъкне. — Ако се съ согласиш да ме върнеш обратно, ще обясня, че си ме спасил от опасност, от вълк.

Мирисът ѝ бе силно женски, екзотичен и по-деликатен, отколкото на Фаол женска. Под плейда тялото му се събуди за живот по най-неудобен начин.

— Може би спасена от вълка, но не и от опасността.

Тя застина.

— Какво имаш предвид?

Струан я обърна в прегръдките си, придърпвайки я до тялото си. Тя се почувства добре там. Прекалено добре. Ерекцията му стана потвърда. Опита се да отвлече ума си от прекрасния ѝ аромат, но не успя. Какво му ставаше? Повдигна лицето ѝ. Зелени очи, решени да не показват страх. Не можеше да не се възхити на куража ѝ. Това също го изненада.

— Айона...

Жената се освободи.

— Откъде знаеш името ми?

— Баща ти ми го каза.

— Откъде го познаваш?

— Нае ме, искайки да използва услугите ми, преди няколко месеца.

— За какво?

— Да му помогна да победи Макюън. Което и направих.

Беше вярно, припомни си Айона, наскоро Маккинли си бяха възвърнали пограничните земи, отнети им незаконно от Макюън преди десетилетия. Баща ѝ бе толкова щастлив, че бе устроил празник.

— Баща ми ти е платил да му помогнеш?

— Договорихме се за плащането. Досега два пъти му бе напомняно и двата пъти не плати дълга си. Знаеше какво щеше да се случи, ако не плати.

Айона се намръщи.

— Какво?

Не ѝ беше казал, на собствената си дъщеря. Това не изненада Струан, но го отврати.

— Условията бяха ясни — каза той мрачно. — Трябваше да предаде това, което е най-ценно за него.

— Имаш предвид мен? — изсмя се Айона горчиво. — Мда, ценна награда, която трябваше да бъде омъжена за съсед като кобила за разплод, а сега, изглежда, ще бъде използвана като разменна монета в някакъв спор за неуреден договор.

Бе очаквал сълзи. Молби. Но не и това.

— Не мисля, че разбираш напълно положението си. Баща ти се отметна от сделката с Фаол. За съжаление ти ще трябва да платиш цената за неговото предателство.

— Фаол? Искаш да кажеш, че ти си Фаол? — отдръпна се Айона, а очите ѝ се разшириха изумено. — Чувала съм преданията, но мислех, че са просто приказки за митични създания, измислени да плашат децата.

Струан взе ръката ѝ и я положи на гърдите си.

— Не ти ли изглеждам реален? Колкото до силите ни, те също са истински. Този, който ни обиди, има всички основания да се страхува.

Айона дръпна ръка като попарена.

— Не се страхувам от теб — заяви тя и това бе вярно. Той бе толкова застрашителен и тя не се съмняваше в това, което бе казал, но опасната му аура по-скоро я вълнуваше, отколкото плашеше. Не можеше да повярва, че се намираше в присъствието на воин от Вълчия

клан. — Баща ми със сигурност щеше да ми каже, че те е наел да се биеш за него.

— И да рискува да предупреди врага си? — попита Струан замислено, усмихвайки се леко. — Дори и той не би бил толкова глупав.

— А какво ще кажеш за Макюън? Ако ти бяха предложили повече, щеше ли да се биеш за тях?

Струан отметна глава презрително.

— Ние не продаваме уменията си на най-високата цена. Бием се само за този, който се бори за справедлива кауза. Воините Фаол са най-добрите. Защо да не използваме уменията си в полза на клана ни? Как смееш да ни съдиш!

Когато гневът му избухна, грубата жизнена сила в мъжа се показва за миг и Айона го почувства отново. Нещо като нервно въодушевление. И всичките ѝ сетива бяха нащрек. Светът се бе смалил, оставяйки ги само тях двамата, обгърнати от проникващата му аура. Главата ѝ се замая. Гордееше се с интуицията си, но докато се вглеждаше във внушителния Фаол воин, осъзна, че нямаше представа какви са намеренията му. Инстинктивното желание да избяга бе внезапно и непреодолимо.

Дръпна силно и се освободи от хватката му, търсейки защитата на гората. Бе бърза, но не достатъчно. Не го бе видяла да се движи, не го бе чула да я следва, но усети тъмното му присъствие зад себе си. Хвана я, вдигна я без усилие и я понесе обратно към плажа.

Бе безсмислено да се съпротивлява. Почти не ѝ се искаше да го прави. Със сигурност щеше да я заведе в Кентара. Айона бе чувала да се говори за странния митичен остров, за дивата му красота, за жестоките му обичаи и част от нея искаше да се увери с очите си, че слуховете са верни. Баща ѝ щеше да я чака у дома, без съмнение бесен, че е била отвлечена. Също така там я чакаше бъдещият ѝ съпруг, самата мисъл за когото я караше да трепери от отвращение. Кенет Макайвър не би могъл да я носи сякаш е лека като перце. Неговото докосване не караше пеперуди да пърхат в стомаха ѝ, не сгряваше кожата ѝ и не караше ушите ѝ да бучат в очакване, все едно щеше да се хвърля от някаква непосилна височина. Кенет Макайвър не можеше да я накара да се чувства така, както този мъж я караше. Този мъж? Този Фаол. Този...

— Как се казваш?

— Можеш да ме наричаш Струан.

Той я остави да стъпи на краката си до малка дървена лодка. Решена да не му позволи да види как въздейства на сетивата ѝ, Айона се съсредоточи върху оправянето на мокрите си дрехи.

— Какво ще се случи с мен?

— Няма да бъдеш наранена, ако съдействаш.

Струан гледаше как изтърсва фустите си и приглажда ръкавите на ризата си.

Очите ѝ бяха със същия цвят като смарагда на амулета му. Кожата ѝ бе като гъста мътеница. Леко кривият ѝ нос бе покрит с лунички. И въпреки че бе слаба, имаше достатъчно извивки. Наистина бе доста красива за обикновен човек. Нямахше да е лесно да бъде опитомена, което беше предизвикателство за вълка в него. Прокара пръст по нежната кожа на бузата ѝ.

Айона отдръпна главата си. Веднъж бе чула разговор на жените, докато перяха на брега на езерото и се кикотеха, описвайки легендарните умения на Фаол като любовници. Предполагаемият им размер. И потентността им.

Тя се изчерви при спомена.

— Губиш си времето — каза, срещайки предизвикателно изпълнените му с гняв сиви очи. — Твоите Фаол номера не ми действат.

Струан се засмя тихо. Наистина изглеждаше странно неподатлива.

— Така изглежда, но се наслаждавам на предизвикателството.

Беше възбуден, достатъчно, за да забрави факта, че нямаше право да претендира за нея.

— Ти не се интересуваш от мен — каза задъхано Айона. — Единственият чар, който имам, е като разменна монета.

Струан докосна препускащия пулс на гърлото ѝ с палец.

— Несправедлива си към себе си, Айона Маккинли — отвърна той дрезгаво.

Айона се вцепени. Очите му блестяха твърдо. Никой не я бе гледал така досега, сякаш виждаше дълбоко в нея. Бе близо до нея. Стояха гърди до гърди, бедра до бедра. Топлина се излъчваше от него на вълни. Собствената ѝ разгорещеност стягаше корема ѝ и се

концентрираше между бедрата ѝ. Жадуваше той да я докосне. Легендата оживя. Нереална. И все пак дълбоко, интуитивно истинска. Искаше той да я целуне, просто за да може да разбере какъв вкус имаше опасността.

— Не искаш мен. Искаш отмъщение.

— Не искам отмъщение, а справедливост. На Кентара ще бъдеш поискана. Ще станеш една от нас, обвързана с клана. Ако проявяваш желание — добави Струан и погали нежната кожа на врата ѝ.

— Никога няма да проявя желание. — Дъхът на Айона излизаше на пресекулки. Докосването му бе изкусително. Трепетно. Възбуждащо. Всичко, което не трябваше да бъде. Всичко, което тя искаше да бъде. — Нямам желание да ставам Фаол — допълни хрипливо.

Струан наведе глава, устните му се спряха на мястото, където я бе галил с палец. Тя имаше вкус на свеж въздух и летни цветя. Имаше вкус на дъжд. И на човешка жена... странна, дори непозволена пикантност. Дъхът му стопли ухото ѝ, когато ухапа меката му част.

— Това е чест, предлагана на неколцина — прошепна той.

Ръката на Айона се обви около рамото му. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, опъвайки корсета ѝ.

— Доволна съм от това, което съм — отвърна тя, неспособна да спре да се гуши до гърлото му, драскайки със зъби солената кожа.

— Това е защото не познаваш нищо друго. — Той погали нежната извивка на гърдите ѝ. — Ако веднъж си била с Фаол, всичко друго ще бледнее в сравнение. — След това сложи ръце около нея, придърпвайки я към себе си, и устните му завладяха нейните.

ГЛАВА ВТОРА

Вкусът му бе точно такъв, какъвто си представяше — на мъж, на легенда, на опасност и на нещо първично. Езикът му докосна нейния и Айона ахна, защото нито един мъж досега не си бе позволявал такива волности с нея през всичките ѝ двадесет и една години. Обгърна я сладост, сгорещявайки я. Устните ѝ се разтвориха широко. Ръцете ѝ се обвиха по своя воля около него. Твърдото му мускулесто тяло обърка сетивата ѝ. Целувката му се задълбочи и тя изстена.

Струан я отблъсна с дрезгав стон. Гърдите му се надигаха тежко. Въздухът беше натежал от миризмата на възбудата им. Бе поразен от факта колко близо бе до това да загуби контрол. Нуждата да я положи на пясъка, да се зарови в нея и да я бележи като своя бе прекалено силна, за да ѝ устои. Нямаше право да я притежава, но я чувстваше в прегръдките си толкова добре, че бе трудно дори да си спомни този факт, да не говорим за друго.

Дишайки тежко, той избута падналата на челото му коса и вдигна глава, за да подуши посоката на вятъра.

— Трябва да побързаме. Приливът ще дойде, а и ще има буря — каза и се концентрира върху това да подготви платната, игнорирайки решително прелъстителния зов на тази уязвима очарователна женска.

Айона потрепери силно. Какво се случва с нея? Противно на опасното ѝ положение, тялото ѝ откликваше толкова страстно. Зад нея гората изглеждаше прекалено непроходима. Дори и да можеше да избяга — което много се съмняваше — нямаше представа как да стигне до дома си, нито по какъв начин. Наистина беше затворничка, оставена на милостта на легендарните Фаол, поне за известно време. Докато баща ѝ не плати, а той сигурно щеше да го направи, когато разбере, че е била отвлечена. И след това щеше да бъде освободена.

Със сигурност.

Погледна нервно кипящото море. Маккинли не бяха рибарски народ.

— Предполагам няма смисъл да се оставя на милостта ти и да те моля да ме освободиш.

— Никакъв. Глупавият ти баща загуби доверието ни и всички планинци трябва да видят, че е наказан както подобава.

Гледайки я как се държи напрегнато, сякаш щеше се счупи, ако се отпусне, Струан изпита глупавото желание да направи това, което тя иска. Тя не бе виновна. Леърдът трябваше да плати цената, не невинната му дъщеря.

Изпъна рамене и докосна амулета си с пръсти. Не беше първият път, в който имаше причина да зададе въпрос по древните начини, но засега трябваше да бъде доволен да може да използва тази дарба. Беше прекалено скоро след избирането му за Алфа, за да очаква промяна или да позволи на чувствата да попречат на дълга му. Не би допуснал такава слабост от членовете на неговата глутница. И със сигурност самият той не трябваше да показва такава.

— Ела — отсече той, протягайки ръка. — Няма какво повече да говорим. Ако имаме късмет, ще сме на Кентара до падането на нощта.

Бели коне се пенеха на гребена на висока вълна, когато Струан бутна платноходката в морето и скочи пъргаво на нея, щом водата я отдели от пясъка. В момента, в който освободи платното, вятърът го изду, карайки лодката да навлезе навътре.

Айона бе плавала само през спокойни летни дни и сега се вкопчи в дървената седалка на малкия плавателен съд, докато той потъваше и се издигаше на гребена на вълната. Срещу нея Струан, небрежно изправен на кърмата, изглеждаше спокоен и загледан в морето, докато държеше кормилото.

— Къде е Кентара, не мога да го видя? — попита тя нервно, оглеждайки безлюдния океан.

— Там е, ако знаеш къде да гледаш — отвърна той със загадъчна усмивка. Ледени пръски се извиха над тях. — Обвий кожата около себе си, тя ще те топли.

Когато направи това, което ѝ каза, Айона позволи на погледа си да се плъзне по полуголото тяло на похитителя ѝ. Дългата му черна коса падаше на вълни отзад, мускулите му играеха, докато се бореше да държи курса. Изглеждаше като част от пейзажа, природна сила. Суровата му животинска сила, макар и укротена, все пак бе там. Караше я да затаява дъх. Да чака. Да наблюдава. Да се чуди през

цялото време дали ще освободи мощта. Гледайки към бързо отдалечаващата се земя, в дълбокия, тъмен океан тя осъзна, че бе откъсната от корените си по всеки възможен начин. Очевидната ѝ уязвимост я тревожеше, но не чак толкова, колкото би трябвало.

Трябваше да бъде ужасена, но не можеше да опише как се чувства. Нервна. Напрегната. Безразсъдна. Освободена. Както и развълнувана, не можеше да го отрече. Лодката се разклати, когато се понесе на една особено висока вълна, и тя се вкопчи тревожно в борда.

— Опитай се да си починеш — каза Струан.

— Да си почина? Как мога да си почина, след като бях отвлечена и ме водят към някакъв забравен от бога остров против волята ми, за да страдам от кой знае какви варварски унижения? — промърмори Айона, но се отпусна на пода и се сви, придърпвайки кожата около себе си.

— Заспивай, Айона — отвърна Струан, — аз съм много неща, но не съм варварин.

Гласът му бе като коженото му наметало — топло и успокояващо. Нямаше никакъв смисъл, предвид обстоятелствата, но тя му вярваше, макар да не виждаше причина да му го казва. Досега не бе срещала човек, който да не се нуждае от увереност. Не мъж, Фаол, напомни си тя, когато клепачите ѝ натежаха.

Трябваше да бъде нащрек. И щеше да е, когато стигнат суша. Щеше. Айона задряма.

Струан бдеше над нея, докато спи. Косата ѝ бе лъскаво медна сега, когато бе изсушена. Устата ѝ бе леко извита, сякаш се смееше често. Бе много слаба, а имаше толкова силна воля, нещо необичайно за смъртна. Укротяването ѝ би било интересно предизвикателство, за разлика от другите от вида ѝ. Наистина изглеждаше неподатлива на Вълка в него. Щеше да бъде удоволствие за него да ѝ достави наслада. Наслада... танц, в който тя щеше да го види. Това щеше да направи окончателната ѝ капитулация още по-сладка. Мъжествеността му отново се събуди за живот. Вълкът в него прошепна съблазнително: „Вземи я, вземи я веднага. Тя е твоя и можеш да правиш с нея каквото поискаш“. Но както винаги, човекът в него надделя. Тя не бе негова. Принадлежеше на клана.

Докосна амулета си. Знаеше, че бе възмездил предателството и това трябваше да бъде достатъчно. Знаеше, че бе преминал първия си

важен тест след неотдавнашната тежка битка за власт.

Просто да предаде жената, дремеща под наметалото му, трябва да бе лесна задача след всичко, което бе изтърпял напоследък.

Но не се оказа така.

— Събуди се, почти пристигнахме.

Айона седна, неосъзнаваща за миг къде се намира, докато люлеенето на лодката и пляска на вълните не я върнаха в реалността. Погледна около себе си в мрака към безбрежното море.

— Не виждам остров. Не виждам нищо.

Докато говореше, гъста мъгла се спусна злокобно, напълно покривайки лодката. Точно както внезапно се появи, така внезапно се и разсея.

— Кентара — обяви Струан тържествено, — върховното кралство на Фаол.

Айона затаи дъх. Грамадна стена от отвесни скали, толкова висока като че ли докосваше небето, се издигаше драматично от морето. Над нея летяха и се спускаха морски птици, а жалните им крясъци бяха като ридания на прокълнати. Скалите бяха прорязани от дълбоки цепнатини, отразяващи залязващото слънце, като по този начин цялата скала изглеждала като обхваната от огън. Безброй цветове — пурпурно и наситеночервено, пламтящо златно и яркочервено, поръбено с охра и червеникавокафяво, под които имаше тъмна струя, блестяща със зловещ оттенък. Отразените лъчи танцуваха и блестяха на повърхността на водата. Зад скалите островът се накланяше постепенно към морето, хълмовете зад платото бяха гъсто залесени, в низините всичко бе изпълнено с буйна зелена растителност, а белите пясъчни брегове изглеждаха невероятно гостоприемни.

— Прекрасно е — каза тя тихо, изпълнена с възхищение от завладяващата красота на Кентара.

Струан кимна гордо.

— Наистина е специално място. Трябва да знаеш, че ще откриеш доста разлики с това, с което си свикнала.

Докато той говореше, слънцето се скри зад разпененото море, оставяйки зловещ мрак да се спусне като наметало над острова. Въздухът бе необикновен. Айона неволно потръпна. Родината ѝ, роднините ѝ, всичко, което ѝ бе познато, изглеждала толкова далечно,

сякаш в друг свят. Каква съдба я очакваше в ръцете на легендарния Вълчи клан?

Сега бе наистина уплашена. Тръпка разтърси тялото ѝ. И сякаш неочаквано, значимостта на случващото се се стовари върху нея със сила, по-голяма от тази, която бе усетила, щом той ѝ се разкри в началото. Той бе не просто огромен, заплашително примамлив мъж. Той бе Фаол.

О, небеса, какво щеше да стане с нея?

Струан обмисляше този въпрос, когато насочи платноходката право към извисяващите се скали. Така стояха нещата, но все пак не му изглеждаше правилно да не ѝ даде право на избор, и още повече, не му изглеждаше правилно да не може да избере да предяви претенциите си върху нея. Той си противоречеше. Всичко това бе противоречиво.

Знаеше това, но усещането остана. Измамна вълна повдигна лодката и я хвърли напред.

— Ще се разбием в скалите — извика Айона, когато малката платноходка се понесе право към назъбените скали от вулканични рифове точно пред тях. — Струан!

В същия миг, в който тя извика името му, той насочи лодката през малка пролука. Точно отпред се появи цепнатина в скалите и Струан ловко ги преведе до природен пристан.

— Ненаправно наричат тези скали Чудовището — каза Струан, завързвайки въжето за железния обръч, който висеше на каменния кей, преди да започне да сваля платното.

— Мислех, че ще се удавим.

— Казах ти, че си в безопасност с мен — отвърна той и ѝ помогна да стъпи на брега, опитвайки се да не мисли какво щеше да се случи с нея, когато вече не бе под закрилата му.

Айона премина бързо по кея и се огледа наоколо, удивена от огромните размери на скалите, заобикалящи пристанището като естествен амфитеатър, и объркана от неестественото спокойствие на лазурните води, които се плискаха леко върху ослепителния бял плаж в такава противоречие с бурното море отвъд Чудовището.

Драскане на нокти по камък и смразяващ кръвта вой накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат. Взирайки се в мрака, тя видя два вълка с оголени зъби и наведени глави и опашки да се насочват право

към нея. Лигите им течаха и те ръмжаха. Тя изпищя и се сгуши инстинктивно в Струан.

— *Graifgh! Thalón Kree!* — извика Струан, а непознатите думи звучаха едновременно гърлени и опасни. Вълците се заковаха на място и седнаха на земята за изумление на Айона, преди да легнат по корем, издавайки леки скимтящи звуци.

— Не трябва да се страхуваш — каза Струан, обвивайки ръка около нея. — Те няма да те наранят.

— Мислех, че ще разкъсат гърлото ми.

— Дойдоха да ме приветстват с добре дошъл, това е всичко.

— О! Те дали са...

— Фаол? — засмя се Струан. — Не, те са вълци, най-малките ни братовчеди, и харесват да са около нас.

— Те ти се подчиняват?

— Аз съм роден, за да ми се подчиняват — отвърна той високомерно.

Изведнъж лъч светлина се появи в средата на скалата. Когато мракът падна, светлината се усили, разкривайки процесия от неясни фигури, носещи факли, които се движеха зигзагообразно по тесния път към пристанището.

— Това е комитетът по посрещането — каза Струан, а лицето му бе мрачно. — Пригответи се да се запознаеш с Фаол.

Устата на Айона пресъхна и тя преглътна няколко пъти.

— Ти си дъщеря на леърд — шепнеше на себе си, — дръж се като такава.

Струан усещаше страха ѝ. Можеше да усети парливия му вкус в устата си. Това бе първият път, в който тя се поколеба. Очите ѝ бяха огромни на сърцевидното ѝ лице. Трябваше да се застави да вземе кожената си наметка от нея и да я увие около раменете си. Сладкият ѝ аромат се бе просмукал в кожата. Желанието да захвърли предпазливостта си на вятъра и да наруши всички правила се надигна още по-силно в него. Какво не бе наред с него?

— Какво ще се случи с мен?

Косъмчетата на Струан настръхна.

— Ако всичко е наред, при пълнолуние ще се състои Обвързване — отвърна той троснато.

— А-аз съм чувала за тази церемония — потрепери гласът на Айона.

— Тогава знаеш, че това е начинът да те приемем, правейки те една от нас — каза Струан, а очите му се вторачиха в приближаващото шествие. Тя щеше да се превърне във Фаол, ако се съгласеше. Кое то, започваше да мисли той, бе малко вероятно. Обърна се към нея и улови брадичката ѝ в ръката си. — Айона, най-добре ще е да погледнеш на Обвързването като на привилегия, каквато е.

— А ако не го направя?

Ако тя откажеше Обвързването, щеше да бъде подложена на Маркирането — ритуал, който Струан ненавиждаше. Ритуалът, който знаеше дълбоко в себе си, че бе позор за народа му. Не можеше да понесе това да се случи на Айона. Ако се стигнеше дотам... Той сви юмруци. Нямахше!

— Струан? Ако откажа да се съглася?

— Няма да откажеш — отвърна той през стиснати зъби. Стомахът му се сви. Част от него не искаше тя да отстъпи, защото това щеше да се отрази на уникалността ѝ, която го бе привлякла, макар да я познаваше от много кратко време. Знаеше, че преобразяването щеше само да я подчертае, но някак си това нямаше значение.

Дълг и желание. Обикновено вървяха ръка за ръка. Струан изруга под носа си. Какво право имаше да оспорва древните порядки? И то заради една обикновена жена!

— Ела! — каза той и протегна властно ръка. — Придружителите ти пристигнаха.

Трябваше да я остави. Следващият път, когато я видеше... Не, нямаше да мисли за това.

— Айона, знай, че това не е моят избор — продължи той импулсивно. — Ако зависеше от мен... — Струан млъкна, осъзнавайки колко близо бе до измяна.

Вълците, които седяха на задните си лапи до краката му, нададоха вой. Жените, които образуваха свитата на Айона, се откъснаха от процесията. Останалите Фаол стояха безизразно, а факлите горяха на почтително разстояние зад тях.

— Струан!

Мъката в гласа на Айона го накара да трепне. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката му. Той стисна зъби и се насили да я откъсне от себе

си. Нямаше никаква причина да се чувства виновен.

Айона наблюдаваше с нарастващ ужас как жените се приближаваха безмилостно към нея. Струан бе застанал само на няколко крачки от нея, обграден от вълците, но ѝ се струваше сякаш бе на километри. Дори и в мрака можеше да види, че жените бяха невероятно красиви. Движеха се с животинска грация. Очите им блестяха като на вълците. Желанието ѝ да избяга се бореше с гордостта ѝ, задържайки я на място. Щом я наобиколиха, отметна глава предизвикателно и събра цялата си смелост. Ароматът им бе сладък, опияняващ и съблазнителен като беладона. Докато я отвеждаха, тя хвърли последен умоляващ поглед към Струан. Струваше ѝ се за секунда, че той се поддаде на неизречената ѝ молба, правейки неволна крачка напред. Но след това се обърна и я остави изгубена сред безмълвната и безмилостна орда от жени Фаол.

Мрак. Черен като катран и по-тъмен от нощта, защото завързаха очите ѝ. Струан я бе изоставил. Сега можеше да разчита само на себе си.

— Аз съм Маккинли — промърмори Айона. — Аз съм Маккинли.

Жените я караха да бърза, побутвайки я и тласкайки я нагоре по пътя, докато въздухът се промени и Айона усети, че е в затворено пространство. Ботушите ѝ стъпваха по камък. Стълби, безкрайни тесни стълби. За нейно огромно облекчение имаше въже, към което да се придържа. Накрая на стълбите бе преведена през проход. Тежка врата издрънча и се затвори след нея, а светлината заслепи очите ѝ, когато превръзката бе махната.

Намираще се в стая, която не приличаше на никоя друга. С широк сводест таван, издълбан в скалата, и скални стени, покрити с гоблени. Беше топло, буен огън гореше в огнището, което, изглежда, също бе изсечено в скалата. Дали се намираще в пещера, или просто стаята бе създадена така, че да прилича на пещера?

— Какво е това място? — попита тя, а очите ѝ се стрелкаха от една жена на друга.

Една от тях, по-възрастна от останалите, с буйна кестенява коса, посегна да докосне медните кичури на Айона.

— Намиращ се в Кралството на Фаол, шотландке — отвърна тя. — Твоят нов дом.

Айона обви ръце плътно около себе си и се опита да се отдръпне, но жените се скупчиха около нея.

Сега ароматът им бе по-силен, непоносим. Ръце се протегнаха да я докоснат, търкайки необработения плат на ризата ѝ и на фустите ѝ между деликатните си пръсти.

— Толкова груб плат — обяви мургава красавица с бадемовидни очи, извивайки устни. — Чудя се как търпиш да докосва кожата ти.

Дрехите на жените Фаол бяха от приличащ на коприна нежен плат в ярки като скъпоценни камъни цветове — рубиненочервено, сапфиреносиньо и смарагдовозелено.

— Приятен е на допир, нали? — попита жена с кестенява коса, хвана ръката на Айона и я сложи на корсажа си, смеейки се, когато младата шотландка се изчерви, отдръпвайки пръстите си шокирано от контакта с голата плът на жената.

— Остави я, Лилиъс. — Усмивката на мургавата красавица бе жестока. — Бедно малко шотландско създание, не си като нас, нали?

— Да, нека да видим как изглежда смъртната жена под дрехите си — каза една от другите жени, приближавайки се нарочно към Айона. — Чувала съм, че кожата им е толкова твърда като рога на елен.

— За разлика от шотландските мъже — отвърна друга злонамерено.

— Не е чудно тогава, че те намират нашите мъже толкова неустойими — заяви изваяна блондинка със сладострастна усмивка. — Добре че сме достатъчно съблазнителни, за да държим интереса на мъжете ни — добави, прокарайки ръце по пищните си гърди.

Изумена и уплашена от шокиращата чувственост на жените, Айона бе съблечена по бельо. Жените промърмориха изненадано при вида на тялото ѝ, гледайки перфектната ѝ кожа и несъмнено женските ѝ извивки с нещо повече от възхищение. Когато успяха да свалят долните ѝ дрехи, тя се опита да се покрие, но осъзна, че нейната скромност предизвиква само бурен смях. Прекалено горда да продължи да протестира, Айона се предаде на грижите на жените.

След като я изкъпаха и измиха косата ѝ, намазаха тялото ѝ с благовонни масла и втриха ароматен лосион в кожата ѝ, докосванията им, които бяха почти като милувки, едновременно я смутиха и възбудиха. Никога досега не бе изпитвала такава интимност. Забранената наслада я шокира и я накара да мисли за друг вид

интимност. За други удоволствия. Накара я да мисли за Струан, които я изостави.

Облякоха я в пищна бяла копринена рокля със сатенени панделки на шията и маншетите, която бе единственото ѝ облекло. Чу се камбанен звън. *Зън. Зън. Зън.* Призоваване. Или смъртен зов, който спря внезапно. Жените, които си шептяха една на друга, скочиха.

Лилиъс хвърли погледна Айона и кимна доволно към другите жени, които я наобиколиха отново. Настроението им се промени от игриво в мрачно. От чувствено и интимно в злоещо. Лилиъс отвори вратата. Този път не ѝ завързаха очите. Групата жени я изведе в дълъг коридор. С треперещи колене, измръзнали голи крака на скалния под и с лудо биещо сърце Айона бе поведена неумоливо към съдбата си.

ГЛАВА ТРЕТА

Май се намираха дълбоко под скалите, на които бяха акостирали. Мястото приличаше на пчелна пита с кухни и проходи като огромен кошер. Бърз поглед навън от ескортиращия я кордон разкриваше скални стени, искрящи от полускъпоценни камъни издигащи се стъпаловидно все по-нагоре и по-нагоре. Намираха се в прокаран в скалите тунел с масивни дъбови врати, разположени на равни разстояния. Слязоха още по-надолу, преди да преминат през голям отвор, водещ до широк перваз с назъбени скали от едната страна, а от другата — с главозамайваща падина. Жените я водеха, докато стигнаха огромна извита стълба, на върха на която се спряха.

Кухината долу бе огромна, подобна на пещера със сводест таван на стотици метри височина. Грамадни сталактити се спускаха от тавана, а от пода стърчаха сталагмити. Набраздената с жили скала, искряща от кварцови и минерални залежи, блестеше сякаш покрита с диаманти на трептящата светлина на стотиците мангали. Беше топло и сухо. Под краката ѝ имаше мек и светъл килим в същите цветове като дрехите на жените Фаол. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ѝ прилоша.

Започнаха да се спускат бавно към пещерата, където се бе събрал кланът Фаол. Наброяваха около двеста, застанали в мълчание, образувайки кръг. Еднакво поразителни хора, които притежаваха характерните черти, които бе забелязала и у Струан. Природата в най-красивата и примитивна форма. Прелест, която те кара да затаиш дъх. Спокойствие. Чувство на опасност, а заедно с него и възбуждаща притегателна сила. Първичност. Думата сякаш бе създадена за тях.

Кръгът се разтвори. Точно в центъра на пещерата стоеше трон. Точно над него, закачен на дебел сребърен шнур, които се спускаше от най-високата точка на тавана на кухнята, висеше огромен глобус. Осветен отвътре, призрачната му светлина хвърляше безброй сенки върху блестящите повърхности на пещерата. Луната, осъзна Айона. Пълната луна.

Тронът бе масивна дървена конструкция с червени кадифени драперии. Килимът, на който тя стоеше, водеше директно към подножието на трона. Звън на камбана се чу веднъж. Хората Фаол, всички, с изключение на кордона от жени, паднаха на колене, когато висока фигура, придружена от два вълка, влезе в пещерата откъм цепнатина в скалата. Охраната ѝ застана пред нея и скри лицето на мъжа от Айона, докато той заемаше мястото си. Златен обръч лежеше на неговата черна коса като корона. Имаше злато и на катарамата на широкия му колан, от който висеше меч с инкрустирана със скъпоценни камъни дръжка. И на амулета, който висеше на врата му. Амулет, който ѝ се струваше ужасно познат. Жените Фаол отстъпиха назад, давайки ѝ видимост към трона и мъжа на него. Мъж, който ѝ изглеждаше също толкова познат, колкото и амулета.

Не можеше да бъде той. Не би могъл да бъде той.

— Струан? — Айона залитна, правейки крачка напред.

— Поклони се на принца! — Една ръка принуди Айона да падне на колене и наведе главата ѝ.

— Струан?

— Принц Струан Толмак, Алфа водачът на Фаол. Поклони се!

Можеше да види все още голите му крака — глезените му бяха покрити със златни талисмани — докато той се приближаваше към нея.

Беше Струан, но изглеждаше съвсем различно. Сдържан. Изражението му бе още по-мрачно, а позата надменна. По-малко... човек. О, господи!

— Стани!

Все още не поглеждаше към нея. Айона се изправи на крака, спъвайки се в копринените си поли.

— Какво става, Струан?

— „Ваше Височество“, ще се обръщаш към мен с „Ваше Височество“. — Тонът му бе равен, лишен от емоции. Той усети болката на Айона и видя ужаса ѝ. Можеше да види стройното ѝ тяло, извивките ѝ, ясно очертани под копринената официална рокля. Молеше се да не се възбуди. Косата ѝ се стелеше на гърба ѝ, карайки я да изглежда по-млада и по-уязвима. Сякаш вече не бе достатъчно крехка.

Струан застана зад нея и я обърна към хората си. Вътрешно, между двата духа, живеещи в него, се водеше свирепа борба. Външно бе неумолимият, страшен водач на глутницата, както се очакваше от него. Обърна се към тях.

— Както знаете, бяхме измамени от шотландеца, леърд Маккинли. Традицията повелява той да плати с най-ценното, което притежава. Представям ви неговата дъщеря.

Нисък ръмжащ звук се разнесе от събраната тълпа, който смрази кръвта на Айона. Единствено хватката на Струан около раменете ѝ и гордостта ѝ я задържаха изправена. Загледа се в огромната група Фаол, които се вираха в нея. Воините сред тях, като Струан — принц Струан — бяха голи до кръста, страховитите им мечове бяха закачени през раменете им. Жените бяха богато облечени, съблазнителни като добре нагласени животни. Фаол не можеха да бъдат объркани с обикновените хора. Кожените наметала, които носеха, им придаваха смущаващ вид на неопитомени.

— Баща ми ще дойде за мен — заяви Айона, облекчена, че гласът ѝ само трепна леко, когато проехтя оглушително. — Ще ви плати до последното пени и ще трябва да ме пуснете.

— Прекалено е късно за това — дойде глас отляво.

Мъж, почти толкова поразителен като Струан, се отдели от тълпата. Косата му бе наситено кестенява, а очите му бяха почти толкова зелени, колкото нейните. Същата опасна аура и възбуда се носеха от него. Бе по-млад от Струан, но без съмнение бе човек, който изискваше внимание.

— Благодаря ви от името на вашите хора, принц Струан — продължи той и се поклони ниско. — Както винаги се грижите добре за нас. Сега можете да свалите товара от плещите си. — Погледна водача си с усмивка. — Добре дошъл отново, братко — прошепна.

Айона се сгуши в Струан, когато младия мъж посегна да хване ръката ѝ. Алфа водачът я предпази инстинктивно от хватката на брат си.

— Кажи ми, Оуин, кой бе избран?

— Лулак — отвърна Оуин, гледайки го озадачено. — Измина година, откакто половинката му почина.

— Лулак. Един от най-добрите ни воители — каза Струан. Беше логичен избор, справедлив. Не бе очаквал по-малко от хората си. Значи

Лулак щеше да предяви претенциите си към нея.

— Братко?

Ръката на Струан бе покровителствено увита около кръста на Айона, а тя трепереше до него. Трябваше да я пусне, но не можеше. Чувстваше, че не бе правилно да принадлежи на някого другото, освен на него. Макар и това да бе грешно. Затвори очи, отчаяно опитвайки да контролира бурните си противоречиви емоции. Лоялността към глутницата водеше битка с друг, още по-настойчив глас.

— Не! — прогърмя гласът му и отекна в пещерата, карайки хората му да се взират учудено. Едва не се разсмя. Колко ли още почувствани щяха да бъдат, ако разберяха за хаотичните му мисли. — Реших. Няма да бъде искана от никого преди Обвързването. През това време жената ще остане с мен. — Скандалното изявление бе посрещнато от съскане и ръмжене. Струан затегна хватката си около Айона. — Не изпълнявам ли дълга си, откакто съм на власт? — попита той. — Да съм искал някаква награда досега? — На свой ред погледна всеки един от хората си. Нямахше да покаже никакво колебание, макар да имаше вероятност глутницата да се отвърне от него във всеки един момент. — Не ви питам сега, а изисквам да се съгласите с желанията ми.

— Не! — Огромен мъж пристъпи напред. — Тя е моя по право, както е обичаят. Няма да се съглася.

— Лулак, нима смееш да оспорваш авторитета ми?

Тресейки се от гняв, Лулак се променяше от воин в звяр. Вълкът в него бе шоколадовокафяв като дългата грива на мъжа.

— Ти си мой принц, но не си на себе си — изръмжа той. — Тя е виновна, сигурно е завъртяла главата ти с човешката си магия. Но мен няма да ме омагьоса. Ще я науча на порядките на Фаол.

Айона наблюдаваше, разкъсана между ужаса и очарованието, как тялото на Лулак загуби очертанията си и мъжката му форма се превърна в голям ръмжащ вълк, който застана на четирите си лапи. Заплахата се превърна в очевидна опасност, когато той се приближи, оголил зъби, а козината на гърба му бе настръхнала. Тихото ръмжене откъм глутницата се усили. Във въздуха витаеше напрежение от приближаващата буря. Не можеше да повярва на това, което виждаше.

Лулак приклепна и кръвта на Айона се смрази. Тя бе целта на бруталното намерение в очите му. Вълкът щеше да я атакува. Краката

му се напрегнаха, когато се подготви за скок. Бягай! Бягай! Бягай! Но тя бе замръзнала на място.

— Спри, Лулак! — Гласът на Струан бе студен и изпълнен с ярост. Силата, с която я бутна настрана, почти я хвърли на пода. Тя залитна и се обърна точно навреме, за да види как огромен вълк се хвърля напред.

Вълкът от гората. Вълкът, който я бе пренесъл през гората. Вълкът на Струан. Двата огромни вълка се бореха яростно, в замъглен образ на козина, щракащи челюсти и ниско ръмжене, но бе очевидно, че дори силен воин като Лулак не можеше да се мери със Струан, който беше по-могъщ, по-безмилостен, обзет от страховита и доминираща жизнена сила, която не можеше да бъде отречена. Челюстите му се впиха във врата на кафявия вълк, влачейки звяра по земята, където той лежеше свит и треперещ. Айона стисна очи, неспособна да гледа това, което щеше да последва — свирепото разкъсване на гърлото на Лулак.

— Има ли и други сред вас, които искат да оспорят властта ми?

Айона надникна изпод клепачи. Струан стоеше над проснатия воин със стиснати юмруци.

Струан. Не вълкът. Струан, чийто гърди се повдигаха тежко, а погледът му бе непреклонен, победоносен, триумфален.

— Е? — попита той. Тишина цареше наоколо, макар той да можеше да усети вълнението в глутницата. Дали не бе пълен глупак? Бе твърде късно да се тревожи за това. — Тогава е решено.

Неохотни кимвания, но това бе достатъчно. Издърпа Лулак, който ближеше дълга кървава драскотина на ръката си, и го изправи на крака.

— Ти си смел и опитен воин. Не ти се сърдя. Ще приемеш ли решението ми?

Лулак кимна.

— Ти ме победи, принц Струан. Така да бъде. — Когато той зае мястото си в кръга, Айона забеляза, че раната му е започнала да заздравява.

— Има десет дни до пълнолуние — обяви Струан. — Ще се срещнем след това за ритуала. Дотогава въпросът ще бъде отложен. — Той се възкачи на трона за официалното сбогуване, но държеше ръката си на меча и Айона под око, докато останаха само те двамата и брат му.

— Струан, какво си мислеше, че правиш? — попита гневно Оуин. — Това е лудост. Играеш си с огъня. Богове, почти изгуби контрол над глутницата.

— Но не го направих. Запазих лоялността им. Надявам се и твоята, малък братко. И ти също нямаш право да подлагаш под въпрос действията ми.

Оуин повдигна вежда от грубия тон.

— Разбирам — отвърна той. — Добре тогава, вземи я. Наслади ѝ се. Но внимавай да не ти хареса прекалено много. Алфа водачът може да вземе само жена Фаол за половинка, знаеш това.

— Като водач на клана го знам дори по-добре от теб.

— Тогава защо...

— Защото ми хрумна, братко, че има нещо нередно в нашия обичай. Достатъчно зле бе, че я доведох тук против волята ѝ. Ако остане, нека поне сама да избере половинката си.

— Струан, нашите правила са непроменими. Не можеш...

— Няма да обсъждам това повече, Оуин. Дори и с теб.

— Тогава трябва да те оставя — каза многозначително Оуин. — Имам друга работа за вършене.

Стъпките му отекваха, докато той прекосяваше сводестата пещера и излезе през същата пукнатина, през която бе влязъл Струан.

— Какво се случи току-що? — попита Айона.

Струан поклати глава.

— Не съм съвсем сигурен — призна той с крива усмивка, изненадвайки и двамата им.

— Ти ги спря да ме дадат на Лулак. Защо?

— Защото мисля, че имаш право да избереш.

— Значи възнамеряваш да ме изпратиш у дома — каза Айона, изненадана от стягащото чувство в корема ѝ.

Това бе, което искаше, нали?

— Не. Трябва да останеш, поне до пълнолуние. Утре ще ти покажа моето кралство. След като видиш с очите си живота, който живеем тук, може да избереш да останеш.

Айона поклати глава отрицателно.

— Това не е моят дом, аз не принадлежа на това място.

Струан докосна бузата ѝ, блокирайки нежеланата алтернатива. Можеше да не се стигне дотам, макар да не изглеждаше, че толкова

бунтарски ум би могъл да бъде опитомен.

— Напомняш ми за самия мен, Айона Маккинли. Никога не съм бил от онези, на които можеш да кажеш какво да правят.

— Ти си принц, можеш да прави това, което искаш.

— Де да беше така. Трудно е да се постави под въпрос това, което трябва да се спазва.

— Това е лошо извинение, достойно за баща ми. Така стоят нещата, казва той, когато това отговаря на целите му.

— Как смееш да критикуваш неща, за които не знаеш нищо. Нямах представа колко трудно е било, битките, които са се водили. Това, от което имаме нужда, е стабилност, а не промяна.

Изражението му бе яростно, тонът му бе гневен, но Айона отказа да бъде уплашена. Точно сега, ако Струан не се бе намесил, тя щеше да бъде с Лулак. Облекчението, чувството, че няма какво да губи, комбинирано с безразсъдното вълнение, което Струан винаги будеше в нея, я накараха да се държи дръзко.

— Защо тогава просто не ме даде на Лулак?

— Трябваше. Знаех, че трябваше. Но не го направих. Ако искаш да знаеш, спасих те от Лулак, защото те исках за себе си. Сега доволна ли си?

— О! — Неочакваното признание я остави безмълвна. Суровото желание в гласа му пропълзя по кожата ѝ. Споменът за целувката им витаеше между тях съблазнително. — Не съм толкова красива като жените Фаол.

Струан позволи на дланта си да се спусне по гъстата бакърена коса по тила ѝ и надолу към извивката на гърба ѝ до долната част на гръбнака ѝ.

— По никакъв начин не приличаш на жените Фаол. Нито една от тях не ме кара да се чувствам така, както ти.

Тя не можеше да помръдне. Докосването му запали огън в корема ѝ. Бе неспособна да устои да докосне косата му. Усещаше я като ивици коприна, които минават през пръстите ѝ.

— Има нещо в теб, което ме привлича — продължи Струан. — Знаем, че и ти изпитваш същото.

Тя не можеше да го отрече, но все още не бе готова да го признае. Чувстваше зърната си набъбнали под тънката коприна на ризата. Твърдите пъпки безсрамно опъваха плата.

— Ти произлизаш от вълците — прошепна тя. — Защо трябва да бъда привлечена от теб. Ти не си човек.

Смехът на Струан бе по-скоро ръмжене. Той се наведе към нея, за да усети пулса на гърлото ѝ, и тя почувства директната връзка между аромата ѝ и ерекцията му. Бе се втвърдил моментално. Издут. Възбуден.

— Предполагам ще откриеш, че съм много, много повече от мъж.

Тя знаеше, че си играе с огъня, но не можеше да устои да не подклажда пламъците. Можеше да види по разширените му зеници, че и той чувства същото. Кожата ѝ настръхна. Устните ѝ изтръпнаха от спомена за целувката му. Той бе опияняващ като хубав малц.

— Много горделиво самохвалство — каза Айона. — Но се съмнявам, че би могъл да подплатиш думите си с действия...

Твърде късно чу скритото предизвикателство в думите си. Наистина ли го мислеше? Не спираше да премисля това, докато бягаше по стълбите, през коридора, наясно през цялото време, че той бе зад нея, толкова близо усещаше топлия му дъх във врата си. Затича се побързо. С разгуптяно сърце и дишайки трудно, тя се вмъкна през вратата в непозната стая, опитвайки се да я затвори, преди той да стигне до нея, и знаейки, че няма да успее.

Струан влезе и се облегна от вътрешната страна на вратата, очите му блестяха срещу черния дъб. Айона вървеше назад към другия край на стаята, която се оказа спалня, докато краката ѝ се удариха в края на леглото. Той я последва бавно, следвайки я стъпка по стъпка, погледите им бяха склучени. Обливаха я горещи и студени вълни, трепереше от очакване и желание. Отметна косата си, неволно очертавайки гърдите си под ризата.

Дъхът му бе топъл до ухото ѝ. Кожата ѝ настръхна в отговор. Краката ѝ започнаха да поддават и тя падна назад върху леглото. Той легна върху нея. Можеше да почувства как ерекцията му се притискаше в корема ѝ. Топлината я погълна. И тогава устата му превзе нейната.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Айона лежеше по гръб, Струан бе до нея, а жилавото му тяло се притисна към нейното. Тя си пое накъсано дъх, но той все пак я целуна, а тя му отвърна.

Той се претърколи върху нея. Кожа срещу кожа. Топлина. Мъж. Изви се срещу него. Мекота срещу твърдост. Стомахът ѝ се сви. Продължи да я целува и обви ръка около гърдата ѝ, а палецът му дразнеше зърното през копринената рокля, карайки я да стене от удоволствие.

Роклята бе повдигната от коленете ѝ и единият ѝ крак се озова между неговите. Усещаше грубата мъжествена кожа да се търка в гладката женска кожа на прасеца ѝ. Изгаряше в треска. Допирът на палеца му върху зърното ѝ бе непоносим и в същото време недостатъчен. Тя негодуваше срещу бариерата, макар и тънка, която представляваше роклята ѝ между тях.

Ръката на Струан стисна гърдата ѝ. Нетърпелив да я вкуси, той разкъса ризата от врата до подгъва и я положи гола, затаявайки дъх пред съвършения ѝ вид. Гърдите ѝ бяха малки, но пълни. Тъмнорозовите зърна стърчаха, изискващи вниманието му. Засмука едното и погали другото, наслаждавайки се на начина, по който тя се гърчеше под него. Езикът му се завъртя, обикаляйки в кръг. Хапеше я игриво със зъби, първо едното зърно, после другото.

Прилив на шокиращо удоволствие сякаш се потапя в леден планински поток, накара Айона да извика. Трепереше от наслада, изгаряйки в очакване. Бе завладяна от силно желание. Тялото ѝ се прилепи безсрамно към неговото, ръцете ѝ шареха трескаво по кожата му, по жилавите му ръце, по напрегнатите възли на мускулите на гърба му.

— Струан — възкликна тя, когато устата му, топла и мека, дръпна силно зърното ѝ и още една вълна от удоволствие премина през тялото ѝ.

Той проследи с целувки пътя по тялото ѝ, спирайки се на меката кожа от вътрешната част на бедрата ѝ. Тя извика, когато устата му най-накрая достигна влажната топлина между краката ѝ. Той раздели меките гънки. Тя беше влажна за него, а той — твърд за нея. Облиза я, ръмжейки от удовлетворение, когато тя се изви под допира му, дразнеше я, като избягваше най-чувствителната част от нея — подута и готова за ласките му. Вкусът ѝ бе екзотичен като аромата ѝ. Подозираше, че щеше да е първият ѝ любовник. И осъзнаването на това го развълнува неимоверно.

Облиза я отново — дълга и бавна ласка на езика му, което я накара да се загърчи от удоволствие. Плъзна пръст в нея и разбра, че е толкова тясна и стегната, колкото си бе представял. Бе готова като самия него. Членът му пулсираше. Ново близване и той тласна пръста си малко по-дълбоко в нея. И отново, едновременно с това масажирайки малката подута пъпка, и пак.

Тя свърши със сила, която изтръгна животински вик от гърлото ѝ. Дишайки тежко, тя полетя в аленото небе от възторг, който се обви около пулсиращото ѝ тяло, а при следващото му докосване полетя още по-високо, толкова високо, че имаше усещането, че тялото ѝ ще се разкъса на парчета. Първична нужда я накара да се вкопчи в него, да се отърка в тялото му, да вкуси солта по кожата на гърдите и шията му, впивайки зъби в мястото, под което туптеше пулса му, докато тялото ѝ се извиваше, изисквайки той да довърши започнатото.

Струан я държеше по време на бурята на освобождението ѝ, изпитвайки чисто мъжко задоволство, знаейки, че той е успял да я отведе до висините. Нуждата да я обладае, да излее семето си в нея бе така всепогълщаща, че го ужаси. Щом ѝ се отдаде веднъж, щеше да бъде изгубен завинаги. Знаеше с ужасяваща убеденост.

Бе принцът на Фаол. Тя не бе предопределена за него, макар той да усещаше, че никоя друга нямаше да бъде толкова идеална за него. Ако я вземеше сега, можеше да унищожи и двамата. С дрезгав вик Струан се освободи от обятията ѝ, от упоиващия ѝ аромат, от опияняващото ѝ присъствие.

Айона седна, стиснала разкъсаната си риза около себе си.

— Струан? — Той я гледаше странно. Руменината на срама смени тази на желанието. — Нещо нередно ли направих?

Той погледна към нея — подути устни, разрошена коса, тъмни очи, изпълнени с желание. Докосна смарагда на амулета си. Дълг и желание. Кой би помислил, че трябваше да води подобна порочна война?

— Не си направила нищо нередно. Аз съм този, който... щях да се възползвам. Айона, чу какво каза Оуин. Не можеш да бъдеш моя. — Докосна косата ѝ и целуна върха на носа ѝ. — Ако не мога да те имам, няма да те злепоставя, нито да взема невинността ти.

Преумората надви Струан. Не искаше нищо повече от това да се сгуши до нея, да я привлече до сърцето си и да заспи. Това го обезпокои дори повече от желанието да я обяви за своя. Не му се мислеше какво щеше да направи, ако тя откажеше да се обвърже. Както не искаше да мисли и какво щеше да направи, ако тя се обвържеше и принадлежеше на някого другико.

— Сутринта ще ти покажа кралството си. — Струан докосна огнената корона на косата ѝ. — След това ще застана до теб и ще реша дали да попаднеш под магията на Кентара, или не. До утре сутринта, Айона.

Когато вратата се затвори след него, Айона издърпа завивките плътно около себе си и се сви под тях. Струан бе почтен човек, това бе ясно. Тя го ценеше заради това, но не можеше да престане да иска да не бе толкова почтен. Не можеше да спре да желае да я бе опозорил за Кенет Макайвър.

Матракът бе мек като пух. Чаршафите бяха чисти, гарнирани с дантела, без кръпки и следи от износване. Одеята бяха от агнешка вълна. Леглото сякаш я увиваше в пашкул. Когато събитията от последните двадесет и четири часа най-накрая я надвиха, Айона потъна в дълбок сън.

Тя се събуди призори, обви одеяло около себе си и обиколи стаята, възхищавайки се на гоблените. Повечето бяха с бойни сцени, но на един от тях имаше силна буря, в която се подмяташе бебе в кошница. Запита се какво ли правеше баща ѝ, докато я нямаше? Колко ли врява и викове бе предизвикало изчезването ѝ? Дали някой я бе видял върху гърба на вълка?

Аз го покорих, бе казал Струан. Струан Толмак. Мъж. Принц. И вълк. Всичко в едно. Различията между тях бяха като бездна. Не просто човек. Повече от човек, бе казал той. Образи на самата нея,

отдаваща се без срам на ласките на Струан, накараха бузите ѝ да пламнат. Десет дни до пълнолуние и тя щеше да бъде изпратена вкъщи. Стисна силно очи и си представи замъка Маккинли, селото, баща си. Всичко изглеждаше толкова далечно вече. Не можеше да си представи да се върне там, където се налагаше постоянно да си държи езика зад зъбите и да следва непрестанните заповеди на баща си. И на съпруга си.

Нямаше да се омъжи за Кенет Макайвър, каквото и да говореше баща ѝ! Ако можеше да се изправи срещу един принц на Фаол, тогава със сигурност можеше да го направи и срещу един леърд. Тя бе господарка на съдбата си от тук нататък. Една жена почука на вратата и я информира, че принцът изисква присъствието ѝ долу. Все още свикваше с факта, че Струан е принц, да не говорим, че е принц на вълците!

Струан я прие в кралската зала за закуска. Беше облечена в нови дрехи, осигурени ѝ от жените. Маслинозелена рокля над мъхесто зелена фуста, тънка копринена риза, копринени чорапи и меки кожени пантофи. Бе забелязал колко студен ѝ се бе сторил подът на скалната пещера. Макар че последно я бе видял преди няколко часа, вече бе забравил колко красива бе тя. Искаше му се да не бе толкова красива. Искаше му се да не забелязва тъмните кръгове под очите ѝ, нито да се чувства толкова виновен заради тях. Нито да се чуди за какво си бе мислила тя през дългата нощ, след като той напусна спалнята ѝ.

— Сложи си закуска, трябва да си гладна — каза той рязко.

Масата се огъваше от храна, която накара устата на Айона да се напълни със слюнка. Яйца. Бял хляб, не черен, какъвто обикновено ядеше. Гъста каша и сметана. Купа с летни плодове, макар да бе средата на ноември. Имаше дори и шунка.

— Изглежда вкусно — отвърна тя ентусиазирано.

— Предполагам си чула, че ядем сурово месо.

Тя се изчерви.

— Всъщност — каза тя, — много от селяните на баща ми го правят през зимата. Това е грях. — Плодът бе сладък и тръпчив, когато отхапа. — Откъде взе тези?

— На Кентара няма зима. Има горещи вулканични извори, които пазят климата умерен.

— Понякога в планините сякаш няма лято. — Айона си отрязва дебел резен шунка и си сипа пълна лъжица с малини. — Дори и в замъка Маккинли невинаги ядем толкова богато, дори и на Коледа — каза тя, усмихвайки се на Струан. Той ѝ се усмихна в отговор. Имаше хубава усмивка. Тя го правеше по-малко страшен. Когато беше насаме с нея, изглеждаше по-малко като принц. Бе облечен различно днес. Проста бяла риза, черна кожена жилетка и килт. Почти можеше да забрави, че е Фаол. Почти забрави какво се бе случило между тях снощи. Почти.

Намаза парче хляб с мед от калуна.

— Другият мъж, Оуин. Брат ли ти е?

— Да.

— Имаш ли друго семейство?

— Сестра, Сорша. В момента е далече от Кентара. И племето, разбира се. Може да се каже, че те са моето семейство.

Очите на Айона се разшириха.

— Искаш да кажеш, че...

Струан се засмя.

— Тук има близо двеста от нас, и доколкото ми е известно, не съм баща на никого от тях. Искам да кажа, отговорен съм за тяхното благосъстояние така, както баща ти отговаря за своите хора като леърд на клана. Независимо какво говорят планинците за нас, ние не сме диваци. Ние сме също като хората, повече или по-малко.

Айона отпи от мътеницата.

— Мисля, че клониш по-скоро към човек, отколкото противното, поне вчера.

Струан се подсмихна.

— Умът ти работи бързо. През последните няколко месеца имам чувството, че не се смея достатъчно.

— Защо не?

— Властта е тежко бреме.

— Защо го носиш тогава?

За момент си помисли, че е отишла твърде далеч. Очите му помръкнаха. Стойката му се вцепени. Не можеше да види, но усещаше как напрежението му нараства. Чакаше, вперила поглед в него, отказвайки да отстъпи. Най-накрая Струан вдигна рамене.

— Имаш навика да задаваш безочливи въпроси, Айона. Внимавай да не престъпиш границата, защото няма да толерирам такова неподчинение пред публика. Нося я, защото аз бях този, който обедини клана, когато можехме толкова лесно да бъдем разединени. Последният ни водач бе убит от един от нашите, който жадуваше за трона. Беше кървав епизод в историята ни.

— Какво стана?

Струан се намръщи силно.

— Бих се с него за водачеството на клана и спечелих. След като го отстраних, успях да убедя враждуващите групи, че сме по-силни, когато сме обединени. Вярвам във връзката на глутницата, но има аспекти в нашия живот, които винаги съм поставял под съмнение.

— Тогава ги промени.

Този път нямаше никакво съмнение, че бе отишла твърде далеч. Струан удари толкова силно по масата с юмрук, че тежката купа с екзотични плодове подскочи.

— Достатъчно! Какво правя или не, не те засяга. Ако искаш да ти бъде предоставена честта на Обвързането, по-добре го запомни.

— Нямам намерение да ставам Фаол, напълно щастлива съм да бъда самата себе си, благодаря ти много — каза Айона, сграбчвайки масата, за да възпре трепета от ядосания му поглед.

Тя имаше кураж. Не можеше да спре да ѝ се възхищава. А това, на което се възхищава, никога не би опитал да промени, дори и това да ги накара повече от веднъж да кръстосат мечове. Оставаха девет дни. Нямахше да мисли за това сега.

— Имаш характер, който отговаря на цвета на косата ти. Роднините ти сигурно се наслаждават на почивката.

Айона се усмихна криво.

— Майка ми умря, когато бях бебе. Имам само баща ми и той няма нужда от мен.

— Нямах ли годеник?

— Имам, но той ще трябва доста да почака. Това е нещо, което реших снощи. Сама ще избира съпруга си. Или ще избира да нямам такъв.

— Моите хора също избират сами половинките си, но ние, Алфите, можем да изберем само Алфа женска. Така стоят нещата тук. Още един от нашите обичаи. — Струан вдигна лъжицата, с която бе ял

кашата, здраво нещо, направено от рог, и я заби в масата. — А нашите обичаи съществуват от стотици години.

— Като Обвързването ли?

Струан кимна. Както и алтернативата. Ако откажеше да се обвърже, щеше да бъде подложена на Маркирането. Специална сребърна гривна се поставяше на китката на човека, прогаряйки кожата му завинаги, маркирайки притежателя като захвърлена собственост на Фаол. Такива бедни създания биват обречени на живот в сянка като аутсайдери, завинаги опетнени. Отбягвани от шотландците и изгонени от Фаол, те са осъдени на живот в границата между двата свята, където обикновено полудяваха.

Той не искаше да мисли какво щеше да причини това на Айона. Лъжицата му се счупи на две.

— Ако си приключила със закуската, ще те заведа на обиколка из кралството.

— Какво не ми казваш?

Струан изпъна рамене назад. Властният му вид, така го наричаше тя. Отвърна му с гневен поглед.

Струан въздъхна.

— Айона, нищо няма да се реши преди пълнолуние. Нека да изчакаме дотогава. — Макар че и той самият нямаше идея какво чака. Да го връхлети вдъхновение, да се появи от само себе си някакво удобно решение? — Ела — каза той, протягайки ръката си, — бих искал да видиш кралството ми.

ГЛАВА ПЕТА

Жените седяха на сутрешното слънце, къпейки се в нежната топлина на неговите лъчи. Когато Струан и Айона се приближиха, бълбукащият им смях затихна, но усмивките им се разшириха, щом се изправиха елегантно на крака и направиха реверанси към своя принц.

— Ваше Височество.

— Принц Струан.

— Кристин, Лилиъс, дами. Това е Айона, дъщерята на леърд Маккинли, както знаете.

Жените погледнаха Айона с подновен интерес. Кристин изглеждаше дори по-впечатляваща на светлината на деня, косата ѝ бе черна като нощта, кожата ѝ като алабастр, а вишневочервените ѝ устни бяха извити в усмивка.

— Горкият Лулак, все още ближе раните си. Трябва да е приятно усещане да имаш принц, който да се бори за твоето благоразположение — каза тя с дрезгав глас. Дългите ѝ пръсти се плъзнаха властно по рамото на Струан, бели като мляко на фона на неговия тен. Фигурата ѝ бе чувствена, меките извивки на пълните ѝ гърди се повдигаха и спускаха спокойно под изрязаното деколте на роклята ѝ.

Нещо ужасно като изблик на ревност обзе Айона. Гледайки нагоре към Струан, бе доволна да види, че той не се бе загледал в повдигащите се гърди на Кристин, нито дори в разкошните ѝ нацупени устни. Той гледаше нея.

Както и другите жени, забеляза нервно тя. Десет чифта прекрасни Фаол очи, които правеха предположения. Айона можеше да усети как се изчервява. Достатъчно лошо бе, че бе толкова уплашена от абсолютната мощ на тяхната красота и непринудената им елегантност, ами жените Фаол бяха и прекалено хитри.

— Значи нашият принц е решил да те пази за себе си — каза Лилиъс с лукава усмивка към Струан. — Щастливка си. Много е надарен нашият принц Струан. Всяка една от нас би се възползвала от шанса да бъде на твое място предната нощ.

Забележката ѝ предизвика буря от смях.

— Ела, шотландке — каза друга жена Фаол, — отчаяно искаме да разберем какво притежаваш ти, което ние нямаме. Принц Струан винаги е бил придирчив, дори и преди да сложи короната. Кристин се умори да го чака да я обяви за своя.

— Тогава Кристин все повече ще се изтощава — сопна се Струан. — Когато си взема половинка, изборът ще е мой. И ще предявя претенциите си. — Погледът му огледа групичката. — Стига с тези глупости, иначе ще си навлечете гнева ми.

— Да, Ваше Височество. — Видимо укротена, Кристин хвърли злонамерен поглед на Айона. Когато Струан кимна и се обърна, Айона погледна назад точно навреме да види как красивото ѝ лице се превърна в това на малък, ръмжащ вълк. Тя ахна от изненада, но щом Струан я погледна въпросително, вълкът изчезна. Кристин се усмихна злобно. Айона потрепери. Имаше поне един Фаол, който нямаше да я приеме.

Атрактивни и чувствени, жените Фаол бяха повече от способни да накарат външните хора да останат точно такива.

— Това е добре... защото аз нямам намерение да оставам тук — каза тя, когато се отпавиха към кея, за да направят обиколка на острова по вода. — Тези жени никога няма да ме приемат като една от тях.

— Ще го направят, ако им наредя.

— О, да, всички ти се усмихват, принц Струан, но се съмнявам, че ще бъдат толкова любезни, когато си с гръб към тях. Тази Кристин ме мрази.

— Ще те приеме с течение на времето.

Айона поклати глава.

— Не, грешиш — каза тя решително.

Тя нямаше намерение, но изглежда още веднъж бе прекрачила неволно границата.

Веждите на Струан се сключиха.

— Не трябва да ми противоречиш на публични места. На този остров моята дума е закон. Ясен ли съм?

Погледна я надменно. Тази комбинация от сила и власт... Честно казано, караше я да иска да му се подчини, но също така, от друга страна, да иска да му се противопостави.

Но по време на краткото им познанство Айона бе научила, че може да предизвиква мъжа, но не и принца.

— Да, Ваше Височество — каза тя, имитирайки реверанса на жените.

Не разбра как го бе направил, но той стоеше прекалено близо. Можеше да усети топлината, която се излъчваше от тялото му. Усецаше кожата си напрегната, сякаш нещо я привличаше към него.

— Имам още една заповед за теб — каза той с глас, едновременно изкусителен и груб. Отново почувства тръпка на вълнение, премесена със страха от неизвестното. Дишането ѝ се накъса.

— Да, Ваше Височество?

— Целуни ме — нареди той, придърпвайки я грубо към себе си. Ръцете му я обгърнаха и устата му завладя нейната в безмилостна, гореща целувка.

Телата им пламнаха за миг, езиците им се преплетоха, а ръцете им неистово търсеха близостта. Айона бе притисната към скалата, в която бе изсечена пътеката. Можеше да усети как твърдата ерекция на Струан се притиска в нея. Изстена, когато той прокара ръце по външната извивка на гърдите ѝ през роклята ѝ, зърната ѝ се втвърдиха в отговор, а женствеността ѝ запулсира. Той целуна устата ѝ, очите ѝ, скулите ѝ, после отново устата ѝ. Устните му бяха горещи, когато се допряха до гърлото ѝ. Ароматът на възбудата им замая сетивата ѝ. Тя се вкопчи в косата му, в раменете му, в бедрата му, безсрамно търкайки женствеността си срещу неговата твърдост.

Не усети мъжете, които се приближаваха, но явно Струан го направи. Отдръпна я от себе си, проклинайки, и пхна набързо ризата си обратно в колана. Тя едва забеляза учудените им изражения и полуприкритите им усмивки, докато се опитваше да пооправи собствените си дрехи и да успокои препускащия си пулс и пулсиращите чувства.

— Може би си вещица, както твърди Лулак, Айона Маккинли — каза Струан с крива усмивка.

„Ти не си единственият, който е под въздействието на магия, Струан Толмак“, помисли си тя разтреперана.

Оказа се, че Кентара е също толкова красива и съблазнителна като жителите ѝ. Както и също толкова дива и опасна. Не всички

жизнерадостни цветя бяха отровни, само някои. Вълците, които се криеха в сенките на гората, изглеждаха безобидни само в присъствието на Струан. Отвъд пристанището, зад някаква невидима бариера, която обграждаше острова, водите изглеждаха бурни. Макар климатът да бе мек, във въздуха се усещаше буря. През следващите няколко дни, докато Струан ѝ показваше владенията си, Айона се чувстваше омагьосана и обърквана.

Но не островът бе този, който я очарова. Беше неговият принц. Или по-скоро мъжът, в който Струан се бе превърнал, след като отхвърли кралските си отговорности, за да прекара повече време с нея. Караше я да се смее. Той умееше да усеща слабите места на хората, което пасваше на собственото ѝ странно... рядко проявяващо се... чувство за хумор. Караше я да се чувства специална, слушайки я съсредоточено, сякаш всяка нейна дума бе важна. Правеше я щастлива. Никога не е била толкова щастлива, толкова свободна да бъде себе си в компанията на друг. Струан виждаше в нея неща, които самата тя не знаеше, че притежава. И, изглежда, така се чувстваше и той. Очите му търсеха нейните, дори и когато бяха заедно. Тя виждаше това, което чувства самата тя, отразено на лицето му.

Желанието бе по-силно от непрестанното ѝ отричане. И ставаше, въпреки отричането, все по-интензивно, невъзможно за пренебрегване.

Никога досега не се бе влюбвала, но знаеше, че в момента е опасно близо до това. Дните не бяха достатъчно дълги, за да могат да кажат един на друг всичко, което искаха. Всеки момент, в който не бяха заедно, чувстваха като пропилян.

Всяка нощ, когато се връщаха в двореца, издълбан в скалата, тя поглеждаше с чувство на страх към луната, която пътуваше по нощното небе, нараствайки бавно, но сигурно, скъсявайки времето, което им оставаше, отбелязвайки края на идилията, която имаха. Оставаха два дни. Само два.

— Струан.

— Айона. Имаш много злокобен поглед.

— Какъв поглед?

Те седяха на края на горещите извори, които образуваха редица басейни в северната страна на Кентара. Високи, буйни дървета и папрати, огромни орхидеи и червени рози цъфтяха по бреговете.

Струан докосна бузата ѝ. Както винаги, тя потръпна в отговор. А както обикновено, той се отдръпна бързо надалеч. Така беше през цялото време. Докосване. Отклик. Отстъпление. Докосване. Отклик. Отстъпление. Докато се целунеха и страстта им избухнеше. Докато Струан не се откъснеше отново от нея.

— Поглед, който казва, че ще питаш нещо, което не трябва, но ще го направиш въпреки всичко.

Айона се подсмихна.

— Ами, да. Просто... всички ли можете да се превръщате във вълци, дори и жените?

Струан кимна.

— Всички истински Фаол.

— А тези, които са били обвързани?

— Да. Те стават като нас, приемат нашите сили.

Айона загреба шепа пясък и я вдигна, след това остави да се изтече между пръстите ѝ.

— Какво е усещането?

— Това не е нещо отделно, то е част от нас. Някои контролират вълка си по-лесно, отколкото другите. За някои се случва, когато са гневни или уморени, или когато са възбудени.

— А ти?

Струан се облегна назад на ръцете си. Днес не носеше риза, само плейд и колана си. Както винаги, когато си позволише да мисли за него, почувства вълна от удоволствие. Искаше да потърка бузата си в меките косъмчета на гърдите му. Искаше той да я целуне. Винаги искаше той да я целува.

— Аз овладях вълка си — отвърна Струан.

— Каза, че си го покорил. Тогава не разбирах какво имаше предвид.

— Помниш ли, когато те носех през гората?

— Мислех, че сънувам.

— Уплаших ли те?

Айона ухапа устната си.

— Не. Истината е, че го намирам... бих искала да зная какво е.

— Намираш го вълнуващо?

— Ужасно ли е това?

— Не, изненадващо. Но всъщност всичко около теб е изненадващо.

— Струан, би ли... може ли да ми покажеш?

Той намери идеята за много възбуждаща. Откри, че Айона го очарова все повече. Изправи се на крака, издърпа я към себе си и си свали плейда.

Сърцето на Айона туптеше силно, после пропусна удар, а след това заби бясно в гърдите ѝ, когато погледна към него, великолепно гол. Дълги крака, мощни бедра, с равномерен кремав тен. Беше възбуден.

Изключително възбуден, членът му стърчеше към корема му. Придърпа я плътно към себе си. Копринена топлина. Мощ.

— Докосни ме — каза той, слагайки ръката ѝ на гърдите си. — Почувствай ме.

Тя загали с длани кожата му, плъзна ги по раменете, по оформените мускули, чувствайки ги как играят под ръцете ѝ. Струан изстена. Усети го как извива гърба си. Под ръцете ѝ от кожата му израснаха копринено меки косми. Чу се слаб звук от разтягане, сякаш някой опъваше въже. Бедрата му изпъкнаха. Вратът му се разшири. Жилите на ръцете му се откриха като дебели въжета, разтегнати от напрежение. С огромен рев трансформацията от човек във вълк бе завършена. Едрият звяр падна на четирите си крака пред нея.

Копринени уши, проблясване на зъби, но очите бяха същите — свирепи, сиви и интелигентни. Струан.

Тя докосна копринената му козина. Погали го, вдишвайки дълбоко познатия аромат — див, но и човешки.

Струан.

Вълк.

Струан.

Това я развълнува. Прокара ръка по гръбнака му, по мощния му врат, и докато го правеше, той се трансформира отново под докосването ѝ. Вълкът отново стана човек. Гол мъж. Без да иска, Айона отвърна очи и Струан набързо сложи отново плейда си.

— Боли ли, когато се трансформираш? — попита тя, очарована от това, на което току-що бе станала свидетел.

— Чувстваш го сякаш кожата ти е прекалено тясна. Може би за секунда или две усещаш сякаш костите ти ще се счупят и след това

всичката тази сурова животинска мощ преминава през теб. Все още си самия ти, но по-силен.

Повече от човек, спомни си Айона. Сега му вярваше.

Струан огледа небето, където луната бе започнала да се издига. По-пълна луна, отколкото искаше да види. След по-малко от двадесет и четири часа щеше да завърши цикъла до пълнолуние.

— Утре е последният ни ден — каза той рязко. — Може би е за добро.

— Да — отвърна смело Айона, макар да усещаше сърцето си като свито в юмрук. Не искаше да се връща. Не можеше да понесе мисълта, че няма да го види повече. Дори пет минути далече от него бяха мъчение. Как ли щеше да се чувства да не може да бъде с него през остатъка от живота си? Айона хвърли възмутен поглед към луната. Не искаше да си тръгва, но определено не можеше да остане.

Нали?

ГЛАВА ШЕСТА

По време на разходката им в гората на следващия ден Струан изведнъж се закова на място.

— Какво има? — попита Айона.

— Елен, голям елен, доколкото мога да преценя по това — отвърна той, посочвайки земята.

Айона погледна, но не видя нищо.

— Следите са тук, ако знаеш как да ги търсиш.

— Можеш ли да ме научиш?

— Може би.

Очите ѝ заискриха.

— Бих се радвала. Какво да правя?

— Дишай. — Струан я държеше плътно до себе си. — Дишай, попей всеки звук, всяко малко движение, всеки мирис и вкус така, както го правя и аз.

Тя направи това, което ѝ каза, задиша дълбоко и учудено усети дървесния аромат на бор и влажна орлова папрат, отчетливата остра миризма на земеровка и полевка и сладникавата, почти отвратителна воня на златка. Изглежда всичките ѝ сетива се бяха усилили и това бе вълнуващо. Никога не се бе чувствала по-жива. Усещаше също как интуитивната жажда за лов на Струан нараства.

Дебнеха елена няколко километра в гората и през тресавището. Можеше да види по-далече, отколкото досега бе виждала. Можеше да чуе всичко, всяко същество в храсталаците, пърхането на крила над главата. Беше вълшебно. Не искаше това да спре, но така стана, когато еленът се озова в капан със заплетени рога в едно паднало дърво. Струан скочи върху плячката си, трансформирайки се за миг в огромен вълк, готов да нанесе фаталния удар, като разкъса гърлото му.

Еленът лежеше задъхан, хълбоците му бяха покрити с пот, големите шоколадовокафяви очи гледаха предизвикателно, но вече примирени със смъртта. В последния момент Струан се поколеба. Айона не бе издала нито звук, нито бе направила някакво движение, за

да го спре, но той го усети. Не ужас или страх, а съжаление. Възвърна си човешката форма и освободи елена, гледайки го как се изправя неуверено на крака. Ловец и плячка си размениха дълъг разбиращ поглед, преди еленът да се втурне през тресавището.

— Благодаря ти — каза Айона, целувайки бузата му.

— За какво?

— Знаеш много добре.

Беше късно през деня, когато се отправиха обратно. Слънцето залязваше, а луната се издигаше. Почти пълна.

Струан я изгледа гневно, желаейки да има някакъв начин, по който да забави неизбежното. Нуждаеше се от повече време, но то бе свършило.

До него Айона се опитваше да не мисли за това, което предстоеше, за да не развали последните им мигове заедно, но не успяваше.

— Ако премина през Обвързането, Фаол ще ме приемат ли? — Наистина ли планираше да се предаде на Фаол само за да бъде с него?

Макар да се опитваха да го скрият, неговите хора — особено жените — бяха враждебни към Айона. Струан подозираше, че това се дължеше на опита му да я отнеме от Лулак.

— Може би с течение на времето. Ако вземеш някого за половинка — каза, макар идеята за това да го накара да трепне.

Тръпки побиха Айона.

— Не искам друга половинка.

Струан се намръщи. Защо нещата не можеха да бъдат по-прости?

— Знаеш, че мога да взема само чистокръвна Алфа Фаол за половинка. — Струан внезапно млъкна. Искаше му се да завие срещу Орисниците, които бяха виновни за този ужасен заговор да ги разделят, хващайки ги в капан в различни светове. — Не е възможно.

Знаеше, че той има право, но това изглеждаше толкова погрешно. Щеше да бъде нещастна на Кентара, но колко ли по-нещастна щеше да се върне към стария си начин на живот?

— Толкова е несправедливо. — Сълзи, първите, които си позволяваше да пролее, заблестяха на миглите ѝ.

— Айона. Смелата ми Айона, не плачи. Знаеш, че е по-добре да се върнеш в планините. Нека да не говорим повече за това.

Щеше да намери начин да избегне Маркирането. Трябваше да намери! Струан я притисна, обвинявайки ръце толкова плътно около нея, че тя едва можеше да диша. Целуна я. Устните ѝ бяха студени, но той ги стопли. Имаше вкус на нещо толкова сладко, на нещо, което никога нямаше да има, и на всичко, което някога бе желал. Когато се опита да се отдръпне, тя се вкопчи в него. Той я целуваше отчаяно отново и отново.

Над тях луната изгря и заваля дъжд. Облаците се събраха застрашително, черни и сиви като огромни мощни зверове, приготвяйки се да нападнат.

— Ще има буря. Случва се много често по време на пълнолуние — каза Струан, като гледаше намръщено небето. Дори докато говореше, мълния освети небето, последвана след няколко секунди от първия зловец тътен на гръмотевица и огромни капки дъжд. — Трябва бързо да намерим подслон — продължи той, хвана я за ръката и я поведе обратно към гората.

Айона се обърка. Дъждът прилепи косата за главата ѝ. Друга мълния разкъса небето. Този път гръмотевицата се чу по-близо. Струан я вдигна, държейки я високо до гърдите си. Достигнаха гората, когато следващата мълния удари. Въздухът трептеше и пукаше, а над земята се изливаха дъжд и гръмотевици. Колкото по-навътре отиваха, толкова повече дърветата се сгъстяваха, балдахинът от листа ставаше все по-дебел и дъждът едва проникваше.

Струан пусна Айона да стъпи на крака.

— Можем да чакаме тук — каза той, разстла плейда си на земята и я дръпна надолу върху него.

Тя се вкопчи в него, треперейки.

— Бих чакала тук заедно с теб завинаги — прошепна тя, — на сигурност в нашия собствен свят.

Дъхът ѝ бе топъл до ухото му.

— Най-малкото тази вечер — отвърна той, галейки бузите ѝ. Лицето ѝ бе мокро от сълзите и дъжда. Избърса го нежно и после я целуна. Езикът му се преплете с нейния и тя се изви нагоре със стон, който сторещи кръвта му. Той бе толкова твърд, а тя толкова мека и той я желаше толкова много, та се съмняваше, че ще е в състояние да спре, ако я целунеше още веднъж.

— Айона — каза отчаяно, — не мисля...

— Струан, приключих с мисленето. Не върши работа. Искам те, а и ти ме искаш. Утре ще си тръгна. Със сигурност това е достатъчно.

Никога нямаше да е достатъчно. Той го знаеше, дори когато я целуна отново и погали лицето ѝ, шията ѝ, извивката на гърдите ѝ. Би желал да е с нея завинаги, но тази нощ бе всичко, което имаха. Чест, угризения на съвестта, всяка загриженост за бъдещето — за момента хвърли всичко това на вятъра. Тя бе права. Имаха само един шанс. Трябваше да го сграбчат.

Мълния освети небето, очертавайки силуетите и на двама им, лицата им бяха изпълнени с желание, а очите им с нужда. Когато гръмотевицата последва почти мигновено, те се нахвърлиха един върху друг без задръжки, целуваха се, докосваха се, галеха се, разкъсваха дрехите си. Килтът на Струан падна на земята, когато той откопча колана си, издърпа ризата през главата си, а през това време небето отново бе осветено от светкавица и Айона си пое рязко дъх пред мъжката му красота, релефната му твърдост, мускулестите контури и твърдата дължина на неговата мъжественост.

Тя протегна ръка да го докосне, да го погали, набирайки отчаяно смелост. Кожата бе копринена, когато го обгърна, усети тежестта му, а големината му изпълни ръцете ѝ. Стомахът ѝ се сви в очакване. Стонът на Струан, когато го погали, не остави капка съмнение за дълбочината на желанието му.

Струан коленичи до нея и отстрани останалите ѝ дрехи, целувайки гърдите ѝ, корема ѝ, бедрата ѝ и коленете ѝ, щом фустата, ризата и накрая чорапите бяха свалени нежно от нея. Придърпа я към себе си, притискайки гърдите ѝ към косъмчетата на своите, а ерекцията му се притисна настойчиво в корема ѝ.

Промърмори името ѝ, докато я целуваше бавно и продължително по устата и по шията, проправяйки си път надолу. Прекалено бавно. Тя изгаряше в пламъци.

— Струан — каза тя дрезгаво и заби зъби в кожата на раменете му. — Струан... — Гърчеше се под него, забивайки нокти в гърба му.

Той погали гърдите ѝ. Зърната ѝ бяха твърди. Устата му ги стопли, а езикът му ги сгорещи. Докосването му бе деликатно, но не бе това, което тя искаше, от което имаше нужда и без което щеше да умре. Над тях стихииите бушуваха и отново мълния прелетя през нощното

небе. А между тях вилнееше буря от чувства. Тя плъзна пръсти по върха на члена му, изтръгвайки нов див стон на наслада от него.

Отчаяната нужда като разразила се буря я направи безсрамна. Докосна го отново, извивайки се, за да отърка женствеността си в него. Устата му намери нейната и я опустоши, докато пръстите му потъваха в нея, все по-навътре и по-навътре, езикът му бе преплетен с нейния, а палецът му търкаше малката подутина в центъра на женствеността ѝ, докато Айона не заби пети в земята, а тялото ѝ се сви, напрегна, стегна и тя извика силно, когато достигна върха.

Тогава той потъна в нея преднамерено бавно, улеснявайки отнемането на девствеността ѝ, което пулсациите на кулминацията ѝ направиха безболезнено. Влизаше все по-дълбоко, отчаяно борейки се с нуждата да се зарови рязко в горещата ѝ влажна стегнатост, която бе много по-възхитителна, отколкото си бе представял.

Когато потъна целия в нея, я целуна отново, наслаждавайки се на начина, по който тя се вкопчи в него и заби нокти в гърба му и в бедрата му, и на начина, по който го бележеше за свой.

Оттегли се бавно, после потъна отново в нея, обладавайки я. Наведе я, за да може да потъне още по-дълбоко, а собствените му задъхани стонове се сливаха с нейните силни викове и се смесваха с грохота на гръмотевицата. Тя извика, а той не можеше да се сдържа повече и се изля в нея, изричайки името ѝ отново и отново. Всичката насъбирана страст през последните девет дни експлодира. Пълнолунието означаваше, че нямаше време да я задържат. Нещо наистина стихийно се случи между тях.

Горещи сълзи опариха бузите на Айона. Чувстваше се цяла, а скоро щеше да бъде разделена на две. Никога не бе била толкова щастлива, а скоро щеше да бъде опустошена. Той бе предявил претенции над нея и тя му принадлежеше завинаги, но скоро нямаше да може да бъде негова. Истината я заля със силата на лавина. Обичаше Струан Толмак. Беше дълбоко, безвъзвратно и завинаги влюбена. Беше се влюбила в него в момента, в който го срещна, и нищо не можеше да го предотврати. Обичаше го, а утре щеше да го напусне завинаги. Обичаше го, а утре настъпваше края. Но тази нощ им принадлежеше.

— Независимо дали сме заедно, или не — каза тя, прокарвайки пръсти през косата му, — винаги ще ти принадлежа, Струан.

Той преглътна тежко, знаейки, че трябва да отрече, но не можеше да го направи.

— Айона, не мога...

— Обичам те, Струан. Нека да не говорим за това, което не можем, не сега. Обичам те. Просто исках да знаеш.

— Айона, ако можех да променя нещата...

— Но не можеш. Обичам те. Нека това бъде достатъчно за тази вечер.

Макар бурята да бе преминала, те не напуснаха гората, а прекараха тази тяхна първа и единствена нощ заедно, като говореха, докосваха се и се любеха. След като заситиха първоначалния глад, те се гощаваха един с друг, облизвайки и вкусвайки всяка част от телата си, наслаждавайки се на всяка извивка, падина или възвишение, сякаш искаха да запазят вкуса завинаги. Сладостта на нейната женственост изпълни устата на Струан, когато Айона свърши. Прекрасният звук на виковете ѝ изпълни сърцето му. Когато тя го пое в уста, той имаше чувството, че всичката му жизнена сила се влива в нея, и той свърши толкова експлозивно, че сякаш се озова в друго измерение.

Сливането им бе толкова първично и правилно, сякаш бяха предопределени един за друг. Водейки я към следващия оргазъм, докато Айона го яздеше, Струан можеше да се закълне, че светът бе спрял заради тях.

Айона потрепери и извика от удоволствие, отмятайки глава към небето в екстаз, а пулсирането на женствеността ѝ накара Струан да достигне собственото си освобождение. Тя се срина върху него, зърната ѝ бяха твърди срещу гърдите му, а устните ѝ — меки.

Лежаха така, слушайки нощните създания да шумолят в храстите около тях. Заспаха преплетени, обвити в наметалото на Струан, щом луната отстъпи на слънцето и се появиха първите проблясъци на зората. Сляха се отново за последен път, когато росата падна около тях, когато горска улулица се върна в гнездото си високо в короните на дърветата, и когато дивият петел оповести идването на зората. Денят вече бе напреднал доста, щом се отправиха бавно обратно към пещерите.

Оуин беше там, за да ги посрещне.

— Къде бяхте? — вкопчи се той в ръката на брат си. — Струан, тя ще приеме ли Обвързването?

Струан поклати глава.

— Тогава трябва да се състои Маркирането. Знаеш, че няма друг начин.

Мислите на Струан се понесоха през краткия период на властването му. Бе сплотил клана, но това бе разкъсало на парчета самия него. Сега го разбираше. Бе ужасно нещастен. И самотен. Следващите години щяха да бъдат още по-самотни, но вече бе разбрал какво е да не си сам. Погледна към Айона, чието красиво лице бе натъжено заради предстоящата им раздяла. Мирисът на сливането им все още се усещаше по тях. Трябваше да има друг начин. Трябваше!

— Ела — каза Оуин бодро, — трябва да се приготвим за церемонията, имаме малко време.

В усамотението на стаята си Айона бе обгрижена от жените Фаол, които мълчаха и се държаха дистанцирано, напрегнато, вече не бяха нежно красиви, а буквално блестяха, подобно на невероятната красота на подземните пещери наоколо.

— Какво става? — попита ги Айона, отчаяно опитвайки се да скрие треперенето на гласа си.

— Не знаеш ли? — Кристин изглеждаше изненадана. — Струан не ти ли...

— Млъкни! — каза ѝ Лилиъс. — Задължение на принца е да знае, а ние тепърва трябва да разберем.

Те изкъпаха Айона и сплетоха косата ѝ. Тя се опитваше да не мисли за предстоящото изпитание. Не можеше да понесе да мисли за това, което щеше да последва. Тръгването ѝ от Кентара. Макар да запазваше душата си, щеше да остави сърцето си тук. Роклята, която ѝ облякоха, беше от плътно черно кадифе с втъкани сребърни нишки, а подгъвът бе украсен със сребърни звънчета.

— Знаеш, че тази нощ всичко ще приключи, нали? — каза злобно Кристин. — Нали знаеш, че магията, с която си омагьосала Струан, е развалена? Винаги е бил предопределен за мен. — Вълкът в нея, дребен, но гъвкав и с копринена черна козина, се появи изведнъж пред Айона и очите му я гледаха заплашително, но тя отказа да се свие под погледа му.

— Кристин! — извика рязко Лилиъс и трансформацията бе прекъсната.

Чу се камбанен звън. Жените поведоха Айона по къртящите тунели и коридори до тронната зала, където сребърната луна над трона хвърляше нереално ярка светлина през каменната пукнатина, формираща главния вход, навън в нощта.

Луната бе пълна. Небето бе ясно и среднощно синьо, а призрачната лунна светлина осветяваше небето почти точно над скалите. Тя огряваше пътя, който се виеше надолу към плажа с формата на полумесец. Вълните с бели гребени обливаха в пяна скалистия бряг, като прииждаха и се оттегляха, прииждаха и се оттегляха.

Фаол стояха тихо и застрашително в кръг. В средата гореше огън, а до него бе Струан, облечен както в първия ден, със златен обръч на главата, а вълците му стояха от двете му страни. Сърцето на Айона подскочи при вида му, макар да чувстваше гадене в стомаха си, защото пред нея стоеше принцът на Фаол, Струан, в целия си блясък. Смуцаващ, мрачен, могъщ. Едва успя да се спре да не извика името му. Той с нищо не показва, че я забелязва, когато кръгът се отвори, за да я пропусне, и придружителките ѝ се отдръпнаха, оставяйки я сама пред него.

Струан докосна амулета си и погледна към луната. Огледа кръга, който неговата глутница образуваше, напрегнато чакащ решението му. Погледна към Айона, криеща страха си и държаща се гордо както винаги. Тя го обичаше.

Едва сега, когато щеше да го напусне завинаги, той позволи на признанието ѝ да проникне в съзнанието му. Тя го обичаше. Тази смела, несломима жена притежаваше истинския дух на вълк, въпреки че не бе Фаол.

Обичаше го и, вярна на себе си, му го бе казала. Обичаше го достатъчно, че да се промени заради него.

Достатъчно да обмисли да остане, макар че това щеше да я направи нещастна, и макар че той не можеше да ѝ обещае нищо в замяна. Тя го обичаше.

Сърцето му трепна. Имаше ли по-ценен подарък от такава любов? Беше глупак, че не го бе разбрал по-рано, защото той също я обичаше. Обичаше я от цялото си сърце и душа. Тя бе неговата половинка, тази, която бе чакал през целия си живот. Обичаше я и нищо — нито дългът, нито обичаите, нито дори добруването на

глутницата, на която стоеше начело — нищо не бе по-ценно от такава любов.

Осъзнаването на това, което бе толкова очевадно, бе ужасяващо. Имаше и друг начин. Пътят, по който винаги бе желал да поеме. Пътят, по който Айона, неговата смела и прекрасна Айона, щеше да му даде сили и подкрепа да поеме. Можеше да постигне всичко, когато тя е до него.

Струан започна да говори с разтуптяно сърце.

— Събрали сте се тук в нощта на пълнолунието, за да празнувате древен ритуал. Айона Маккинли, която дойде при нас, за да изплати дълг, по традиция сега трябва да се обвърже или да бъде маркирана. — Огледа клана си. Получи няколко кимвания. Също и разбиране. Можеше да го подуши. Изпъна рамене, отметна глава и погледна спокойно и гордо към кръга, мъж превъзхождащ всички останали, принц. — Това, което имам да кажа, ще шокира някои от вас, а други ще натъжи. Но със сигурност всички ще бъдете обезпокоени от него, защото е знак за голяма промяна. — Вдигна ръка, когато шушукането се усили. — Тишина. Чуйте ме, след това можете да си кажете думата. Айона Маккинли дойде при нас, за да изплати дълга на баща си. По право тя принадлежи на глутницата, но още отначало не ми се искаше да я предам. Това чувство нарастваше все повече, докато я опознавах. Макар да не е от нашия вид, аз съм сигурен, че тя е моята половинка.

Последва ахване и недоверчиви погледи по лицата на неговите хора. Ако щяха да се отвърнат от него, това щеше да бъде сега. Струан сграбчи ръката на Айона и я придърпа към себе си. Нямах да прибегва до заплаха.

— Знам, че това е против всички обичаи и традиции. Знам какво мислите всички. Тя не е чистокръвна Фаол и никога няма да бъде Алфа. Но това не променя факта... че я обичам. Без нея няма да мога да бъда мъжът, който бях, нито някога отново ще бъда този Фаол, който трябва да съм.

Можеше да почувства пълното объркване на Оуин зад себе си, готов да скочи в негова защита. Неговият брат, чиято безрезервна лоялност щеше да бъде изпробвана до краен предел. Струан му махна да се приближи.

— Не очаквам да приемете решението ми. Знам, че някои от вас ще се озадачат, понеже не се боря със зъби и нокти да ни запазя заедно,

да ни задържа като глутница по старите начини. Вярно е, все още вярвам, че обединението е по-добрия вариант от разделението. За вас. Но не и за мен. За мен и за Айона трябва да има друг начин. Тази нощ ви напускам, за да създам собствена глутница. Една нова глутница, с Айона до мен. Като моя половинка. Като другата ми половина, като сродната ми душа. Смесица от две раси. Ще си създадем собствени традиции, своя собствена съдба.

Айона не можеше да издържа повече и се хвърли в прегръдките му.

— Струан! О, Струан...

— Айона, обичам те. Ти ми даде кураж и сили да бъда верен на себе си. Обичам те.

— О, Струан, толкова много те обичам. — Той почувства трепета ѝ. Целуна леко върха на главата ѝ.

Това почти бе приключило. Струан се обърна към хората си за последен път.

— Брат ми Оуин сега ще бъде ваш принц. Оставям ви в най-сигурните ръце. Млад е, но е Алфа като мен, и както знаете, най-страхотният войн. Моля ви да го приветствате.

Струан сложи короната на главата на Оуин. Братята се прегърнаха. Оуин стисна силно ръката на Струан.

— Богове, Струан, знаеш ли какво правиш?

— Не, но знам, че трябва да го направя — отвърна Струан с кисела усмивка. — Грижи се за глутницата, братко. Желая ти много късмет, но се съмняваш да имаш нужда от него. Няма по-способен от теб да властва над Кентара. Ще предадеш ли на сестра ни, че съжалявам, когато се върне?

— Сорша. Не бях помислил... Ще бъде опустошена, че не е имала възможност да се сбогува. Но вие няма да заминете завинаги, Струан. Ще ни посещавате, нали?

— Може би. Ще видим. Сега иди и поздрави хората си. — Струан докосна носовете на вълците си и ги помоли да седнат до новия им господар. Оуин, новият Алфа принц, скоро бе заобиколен от аплодиращата го глутница.

Наблюдавайки го, Струан изпита еуфория, примесена с облекчение. Това непознато чувство трябва да бе истинско щастие.

Прииска му се да изкрещи от радост. Същото щастие бе изписано на лицето на Айона, когато се обърна към нея.

— Хайде, любов моя, време е да напуснем това място.

Те се измъкнаха почти незабелязано към очакващата ги лодка. Струан повдигна Айона в нея и я бутна към морето, докато Айона съблече роклята за Обвързването и я хвърли към брега. Вълните ги отдалечиха бързо от брега. Щом пусна платното, Струан вдигна ръка за сбогом към Кентара и към брат си, чиято фигура бързо се стопяваше. Оуин махна в отговор. След миг повечето от Вълчия клан също махнаха. Щеше да има време за тъга и размисъл, време за спомени, но не сега. Струан се обърна с гръб към остров Кентара. Приюти Айона в прегръдките си и обви наметалото си около двамата.

— Не мога да повярвам, че пожертва толкова много заради мен. Никога не бих те помолила... никога не съм очаквала. О, скъпи, сигурен ли си? — попита Айона, слагайки ръка на челюстта му.

— Никога не съм бил по-сигурен за нещо в живота си — отвърна Струан. — Ти плени сърцето ми. Почувствай как бие за теб. — Взе ръката ѝ и я положи на гърдите си. — Винаги ще бие само и единствено за теб. Обичам те, Айона. *Gràdh mo chrìidh*. Ти си моята любов.

— Ти също си любовта на живота ми, Струан. Ще преместя слънцето, луната и звездите заради теб.

Той се засмя.

— Вече го направи, любов моя. Вече го направи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.